

Ponygek Omnibus 5

Ponygek Omnibus 5

"Vuurwerk"

&

"De wenspony"

Onvergetelijke pony-avonturen van

Stasia Cramer

Uitgeverij Tadidom

Ponygek Omnibus deel 5 bevat de pony-avonturen:

1. 'Vuurwerk'

© Stasia Cramer

leesniveau M6/E6

eerder uitgegeven door

uitgeverij Zwijsen Algemeen BV te Tilburg

en

2. 'De wenspony'

© Stasia Cramer

leesniveau M7/E7

eerder uitgegeven door

uitgeverij Zwijsen Algemeen BV te Tilburg

1ste editie Ponygek Omnibus 5

Uitgeverij Tadidom 2012

www.stasiacramer.nl

ISBN: 978-90-74430-19-7

NUR: 280

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of (door-) verkocht zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



Inhoud Vuurwerk



1	Rotjes en watjes	7
2	Water en vuur	11
3	Kammen en scharen	16
4	Hamers en spijkers	21
5	Vuurwerk	25



1. Rotjes en watjes



Pine klopt Nuela op haar hals.

"We zijn klaar met rijden. We kunnen terug naar huis," zegt ze tegen de merrie.

Nuela briest en strekt haar hals. Ze trekt zo de teugels uit Pines handen.

"Ja ja, juffrouw ongeduld, we gaan al." Pine stijgt af en wandelt met Nuela achter haar aan naar de manegedeur. Buitengekomen stijgt ze weer op.

Het is zo'n kwartiertje stappen naar de boerderij van opa en oma. Normaal rijdt Pine altijd in de paardrijbak van opa, maar die staat nu helemaal onder water. Als hij droog was geweest, had ze ook op Kyrsta en Laminda kunnen rijden. Maar al maandenlang heeft het veel meer geregend dan normaal. De bak is net een zwembad. Daarom mag Pine nu elke dag een uurtje in de manege rijden. Dat is heel aardig van de eigenaar, maar een uurtje is niet veel. In andere vakanties rijdt ze wel drie of vier uur per dag.

Haar opa fokt fjordenpaarden. Er zijn altijd paarden die bereden moeten worden. Om op een keuring te laten zien wat ze kunnen. Of om klaargemaakt te worden voor de verkoop.

In de verte ziet Pine de boerderij van opa al. Wat zullen we zo eens gaan doen, denkt ze. We hebben de stallen al uitgemest en het hooi voor vanavond klaargezet. De drinkbakken van de paarden in de wei zitten tot aan de rand toe vol. Eigenlijk zijn we klaar met ons werk, opa en ik. Op het land valt niets te doen nu de grond zo nat is. Je kunt er niet eens met een tractor overheen. Ik hoop niet dat oma een klusje heeft bedacht voor in huis.

Pine houdt bepaald niet van stofzuigen of de afwas doen. Het liefst is ze met de paarden bezig. Stallen uitmesten, pony's poetsen, pony's inrijden.

Hoe gekker de paarden doen, hoe leuker Pine het vindt.

"Je bent in het verkeerde lijf geboren," heeft oma een keer gezegd.

"Je had een jongen moeten zijn."

Pine had haar uitgelachen.

"Je bent ouderwets, oma," had ze geantwoord. "Er is echt geen verschil tussen een jongen en een meisje. Behalve dan met plassen."

Ineens hoort Pine een enorme knal achter zich en Nuela springt van schrik naar voren. Dan hoort Pine nog een knal. En nog twee knallen. Nuela wil weer wegspringen, maar Pine houdt haar tegen. De merrie begint zenuwachtig te dribbelen. Pine neemt de teugels nog wat korter.

"Rustig maar, Nuela," zegt ze. "Het zijn maar een paar rotjes. Het is bijna 31 december en dan steken ze vuurwerk af. Om te vieren dat er een nieuw jaar aanbreekt. Je hebt dat toch wel vaker gehoord?" De oren van Nuela gaan snel naar voren en weer naar achteren. De merrie wil wegrekken en Pine kan haar bijna niet houden.

Weer een paar knallen achter elkaar.

Pine hangt stevig aan de teugels en Nuela draaft op de plaats. Haar hals is ineens kletsnat van het zweet.

"Doe nou niet zo stom," zegt Pine. "Fjorden zijn toch niet bang voor een beetje lawaai?"

Maar Nuela trekt zich weinig van Pines woorden aan. Ze blijft dribbelen en af en toe springt ze ineens naar voren.

Pine heeft haar handen vol aan de merrie en kan haar nauwelijks de baas. Pas op het pad naar opa's boerderij wordt Nuela weer rustig.

Ze hebben dan al een tijdje geen knallen meer gehoord.

"Je bent nog steeds een wildebras," zegt Pine. "Net als in de zomer." Pine houdt wel van een beetje spanning. Afgelopen zomervakantie heeft ze Nuela voor het eerst bereden.

Dat viel niet mee, want de merrie wilde haar vrije leventje in de wei niet zomaar opgeven. Zodra Pine in het zadel zat, begon ze al te bokken. Of ze rende keihard in het rond.

Pine is wel twintig keer van Nuela afgevallen. Maar dat vond ze niet erg, want dat hoort nu eenmaal bij het ponyrijden. Pine is niet bang om te vallen. Ze is eigenlijk helemaal nooit bang. Dat is maar goed ook, want later wil ze stuntrijder worden in een showteam. Opa vindt dat een prachtig plan.

"Als ik een paar jaar jonger was geweest, was ik zelf een

showteam begonnen," heeft hij ooit gezegd. "Het is zo mooi wat je pony's allemaal kunt leren. Door een brandende hoepel springen of op commando steigeren, prachtig gewoon."

Als Nuela op stal staat, is ze helemaal gekalmeerd.

"Ik laat je hier even staan om te drogen en dan mag je straks weer in de wei," zegt Pine.

Terwijl ze Nuela afzadelt, telt ze hoelang ze nog bij opa en oma blijft. Met de kerstdagen mag Pine nooit uit logeren gaan. Dan gaat ze met papa en mama naar de kerk en liggen er pakjes onder de boom.

Vandaag is het de dag na kerst. Vanmorgen werd ze gebracht en op 1 januari wordt ze weer gehaald. Nog vijf nachten dus, toch bijna een hele week.

Opa komt de stal in.

"Wat zweet dat paard," zegt hij hoofdschuddend. "Je hebt toch niet geracet?"

Pine schudt haar hoofd.

"Ze is nog steeds een opgewonden standje," antwoordt ze. Nuela wil altijd harder dan ze mag."

"Da's een goeie voor de kar," zegt opa. "Die geeft nooit op."

Pine wil over de rotjes vertellen, maar opa lijkt haast te hebben. Hij pakt het zadel van Pine over en brengt het naar de bijkeuken. Wat loopt opa toch slecht, denkt Pine. Hij heeft zeker weer last van zijn versleten heup. Eigenlijk moet opa geopereerd worden, maar daar ziet hij enorm tegenop. Want wie doet dan hier het werk?

Binnen ruikt het naar appeltaart en kaneel. Pine blijft even verlekkerd staan ruiken.

"Ik dacht dat er niet meer gesnoept zou worden tot oudejaarsavond," zegt ze.

"Ja, maar we hebben een verrassing," zegt oma. "Kijk eens wie er ook gekomen is?"

In de kamer, met een boek in zijn hand, zit Niels, Pines neef.

En al is hij even oud als zij, verder hebben ze niets met elkaar gemeen.

Niels zit graag binnen, terwijl Pine altijd buiten te vinden is. Niels

is lui, het liefst ligt hij languit op bed te lezen.

Ze lijken dus helemaal niet op elkaar. Maar wat het allerergste is: Niels denkt dat hij alles weet. Hij zit altijd met zijn neus in de boeken of achter de computer.

Waarom is Niels nú bij opa en oma, hij komt toch niet logeren?

Dan zit ik de rest van de vakantie met hem opgescheept, denkt Pine. Met dat vervelende watje!



2. Water en vuur



"Niels blijft hier net zo lang als jij," vertelt oma, die niet merkt dat Pine zich nogal opwindt. "Tante Mieke en oom Peter kunnen al eerder in hun nieuwe huis. Dus zijn ze de kamers voor de kinderen al aan het inrichten. Je twee nichtjes zijn naar hun andere opa en oma."

Had Niels daar ook niet heen gekund? denkt Pine. Maar ze zegt dat natuurlijk niet hardop, want dan wordt oma boos.

Oma vindt al dat Pine door opa wordt voorgetrokken. Ze vindt dat niet eerlijk tegenover de andere kleinkinderen.

Pine mag elke vakantie komen logeren en opa is dan de hele dag met haar samen. In de zomer gaan ze samen naar de keuring van het stamboek. Dan rijdt Pine proefjes met de pony's, dressuur en springen. Maar Pine helpt ook met hooien of het land bemesten. En ze hoopt altijd dat de veulens worden geboren als zij er is.

Het is erg jammer dat ze alleen in de vakanties kan komen.

Ze woont ruim twee uur rijden bij opa en oma vandaan. Anders was ze hier ook alle weekends te vinden. Als papa en mama nou ook maar naar hier wilden verhuizen. Pine vraagt het zo vaak, maar haar ouders willen in de stad blijven.

"Wat moeten we met een sportzaak in een klein dorp?" zegt haar vader dan. "Daar kunnen we toch niets verdienen?"

Oma zet een bordje met appeltaart en een kop dampende chocolade voor Pine neer.

"Kom je erbij, Niels?" vraagt oma. "Ik heb de taart speciaal voor jou gebakken."

Niels komt bij hen aan de eettafel zitten. Hij legt zijn boek op tafel en leest onverstoord verder.

Nou ja, denkt Pine, wat belachelijk! Opa en oma zullen daar toch wel wat van zeggen?

"Onze Niels wordt later een geleerde," zegt oma en ze lacht er trots bij. "Misschien word je wel uitvinder of een beroemd schrijver, nietwaar Niels?"

Oma kijkt nu naar opa en Pine.

"In elk geval is Niels de knapste kop in de hele familie. Hij is de beste van de klas. En dat terwijl hij ook al een klas heeft overgeslagen!"

Niels knikt even onverschillig en leest dan verder.

Oma glundert van trots en verwacht een reactie van Pine.

Pine haalt haar schouders op. Ik zeg niets aardigs over die stomme neef van me, denkt ze. Hij vindt zichzelf de slimste jongen van de hele aardbol. Maar hij kan nog geen stal uitmesten of de ene fjord van de andere onderscheiden. Hij weet helemaal niets van de boerderij of van pony's. Volgens mij ben je dan echt geen knappe kop, hoor. En mij vindt hij maar een dom uilskuiken. Dat heeft hij de vorige keer toch tegen me gezegd?

"Jij bent een dom uilskuiken. Je weet niet eens dat het paard van Alexander de Grote 'Bucephalus' heette. En dat is wel het beroemdste paard uit de hele geschiedenis."

"En jij weet niet eens een pony van opa bij naam," had Pine boos geantwoord. "Als ik een uilskuiken ben, dan ben jij de stomste ezel die er ooit geleefd heeft. Of nee, je bent het achtereind van een varken of nee, een mekkergeit die ..."

Pine had nog wel uren door kunnen gaan, zo kwaad was ze op haar neef.

Maar oma was ertussen gekomen en zij had Pine naar buiten gestuurd.

"Je gedraagt je weer behoorlijk onbeleefd, Pine," had oma gezegd.

"Ga maar naar buiten en kom pas weer binnen als je afgekoeld bent."

Pine was naar buiten gegaan, naar opa.

"Jullie zijn net kat en hond," had opa gezegd. "Of nee, kat en hond kan ik niet zeggen. De hond en de kat konden het hier vroeger juist goed met elkaar vinden. Ze lagen zelfs samen in de mand. Jullie zijn eerder water en vuur."

Oma verwacht nog steeds een reactie van Pine.

Daarom zegt Pine: "Heerlijke appeltaart, oma." Ze pakt de laatste hap met haar vingers van haar bordje en propt de taart in haar mond.

Niels eet zijn appeltaart met mes en vork. Hij snijdt net zijn eerste stukje af.

Ben ik zo snel of eet hij zo langzaam, vraagt Pine zich af. "Niels heeft zulke goede tafelmanieren," zegt oma. Ze kijkt afkeurend naar Pines kleverige vingers. "Ik was m'n handen wel even," zegt Pine snel. Ze springt van haar stoel af. Als haar handen schoon zijn, komt ze weer de kamer in.

"Mag ik de tv aanzetten?" vraagt ze oma. "Er zijn leuke tekenfilms."

"Oké," verzucht oma. "Als het moet."

Ze vindt eigenlijk dat kinderen overdag geen televisie moeten kijken.

"Kom je ook zo, Niels?" vraagt Pine, om oma te plezieren.

"Ik kijk bijna nooit televisie," zegt Niels. "Alleen soms naar Discovery Channel en dat hebben ze hier niet."

"Dan niet," zegt Pine onverschillig. Ze gaat alleen voor de televisie zitten.

Wat stom, denkt ze als ze de afstandsbediening pakt. Oma vindt Niels geweldig en ik kan niets meer goed doen in haar ogen. Zo wordt deze vakantie niet echt leuk. Laat ik maar zoveel mogelijk buiten blijven. Dan kom ik Niels niet steeds tegen. Hij houdt niet van de kou of de regen. Hij is echt een watje, wat ziet oma toch in hem? Nou ja, laat Niels maar lekker bij oma binnen blijven. Met zijn boeken, de dikste boeken die ik ooit gezien heb. Zouden die van hemzelf zijn? Dat moet wel, want er staan geen nummers van de bieb op!

De volgende morgen helpt Pine opa in de stallen. Zij doet het meeste werk.

Opa leunt meer op de hooivork dan dat hij ermee aan het werk is.

"Heb je weer pijn?" vraagt Pine meelevend. "Als je naar het ziekenhuis moet, kom ik hier wel om het werk te doen."

"Ik ga niet naar het ziekenhuis," zegt opa beslist. Hij pakt de kruiwagen van Pine over.

Pine schudt het stro op. In elke stal legt ze een plak hooi en ruikt er even aan. Hmm, wat een lekkere, frisse geur.

Als opa terug is van de mesthoop, zegt Pine: "Mag Nuela niet met mij mee naar huis? Als ik elke dag op haar kan rijden, kan ik haar veel meer leren. Dan kun je meer geld voor haar vragen als je haar

verkoopt."

"Je weet wat je vader en moeder daarop te zeggen hebben," zegt opa. "Een pony in de grote stad, wat moet je ermee? Je kunt hem moeilijk in het park zetten. En op een manege staan is niets voor een fjord. Die moet buiten kunnen zijn. En trouwens, als jij thuis een pony hebt, zien wij je nooit meer."

"Dat is waar," zegt Pine en ze zucht maar weer eens. "Als papa en mama hiernaartoe zouden willen verhuizen, dan was ik helemaal gelukkig."

"Dat zou nog eens mooi zijn," zegt opa. "Maar ik denk niet dat ze dat zullen doen."

Spijtig schudt Pine haar hoofd.

"Mag ik Nuela uit het weiland halen?" vraagt ze dan. "Het is nu droog. Dan ga ik eerst naar de manege om te rijden."

Opa haalt het zadel.

Een kwartier later stijgt Pine op.

Vlakbij de manege begint Nuela weer zenuwachtig te dribbelen. O ja, het is weer zover, denkt Pine, er worden weer rotjes afgestoken.

"Rustig toch, Nuela," zegt ze tegen haar pony. "Die knallen zijn een straat verder. Daar hoef je toch niet van te schrikken?"

Maar Nuela is niet te kalmeren. Ze gaat op haar achterbenen staan en klauwt met haar voorbenen in de lucht.

Weer hoort Pine een paar knallen, nu dichterbij. Een paar jongens komen de hoek om. Ze zijn nog maar een meter of vijftig van hen verwijderd.

Knal, daar vliegt weer een rokend rotje over straat.

Verschrikt maakt Nuela een sprong. Als haar hoeven de straat weer raken, glijdt ze uit. Ze heeft moeite haar evenwicht te hervinden.

Pine probeert haar met de teugels te helpen.

Inmiddels zijn de jongens dichterbij gekomen. Nu pas zien ze Pine en Nuela.

"Hé, is dat niet zo'n dooie knol die altijd voor de huifkar staat?" roept één van hen.

"Of is dit een knol met spatjes?" zegt een ander.

"Eens kijken hoe die op een knalletje reageert," roept de eerste

weer op valse toon. Hij gooit een rotje naar Nuela toe.
Nuela duikt met haar hoofd naar beneden. Dan draait ze zich
vliegensvlug om. En razendsnel racet ze van de knallen weg.



3. Kammen en scharen



Nuela laat zich niet meer inhouden of sturen. Het enige dat Pine kan doen is blijven zitten en zich aan het zadel vasthouden. In vliegende vaart galopperen ze de straat uit. De hoek om en langs de kinderboerderij. Ze rennen ook zo de provinciale weg over, waar gelukkig net niemand rijdt. Dan zijn ze alweer vlakbij de boerderij en Nuela begint vaart te minderen. Ze hoort geen knallen meer en Nuela is bijna vergeten waarvoor ze op de loop is gegaan.

Pine heeft al die tijd stilgezeten. Ze heeft niet aan de teugels getrokken of geschreeuwd. Je kunt een pony niet stoppen als het op hol is geslagen, dat weet ze heel goed.

Maar nu luistert Nuela weer.

Pine aait haar over haar hals en zegt: "Rustig maar, Nuela, er zijn geen rotjes meer. En ook geen rotjongens trouwens."

Nuela gaat over in stap en strekt haar hals. Ze is moe van het harde rennen.

Ik ga straks terug, denkt Pine kwaad. Ik ga straks terug en dan mep ik ze in elkaar, die rotjongens. Opa gaat vast mee en Niels misschien ook wel. Of nee, Niels niet, dat is zo'n watje. Die doet het in zijn broek als hij die jongens ziet.

Als Pine het erf oprijdt, komt opa haar al tegemoet.

"Wat is er gebeurd? Ik zag jullie aan komen rennen," zegt hij bezorgd.

Pine vertelt over de rotjes.

Opa knikt en zegt: "Ze zijn al de hele maand bezig. Zo'n groepje opgeschoten kereltjes, hè? Vroeger waren de pony's niet bang voor wat vuurwerk, maar dit jaar zijn ze snel over de rooie. Dat komt door het slechte weer van de afgelopen maanden. De pony's kunnen niet liggen in de natte wei, dus komen ze nauwelijks echt tot rust. En vooral de jaarlingen zijn daardoor erg mager geworden. Maar ja, ik heb maar een paar stallen voor de oudere merries en de koeien staan op de deel, dus ik heb geen keus. Toch

had ik ze het liefst allemaal op stal."

Pine springt van Nuela af.

"Ik ga die jongens een lesje leren," zegt ze. "Ga je mee, dan meppen we ze in elkaar!"

Opa pakt haar bij de arm. "Wij meppen niemand in elkaar," zegt hij. "En jij blijft mooi thuis. Ik wil niet meer dat je naar de manege gaat, want dat is veel te gevaarlijk."

"Dat is belachelijk," roept Pine uit. "Die jongens gooien met rotjes en ik moet daarvoor boeten? Dat pik ik niet, hoor."

Opa haalt zijn schouders op. "Helaas zul je dat wel moeten pikken," zegt hij. "Dit is echt een vervelende groep kwajongens. Als je over ze klaagt, komen ze verhaal halen. Dat is bij een andere boer gebeurd. Hij heeft ze weggestuurd en de politie gebeld. Toen hebben ze vuurwerk tussen de paarden ingegooid. Er zijn twee jaarlingen in het prikkeldraad gelopen. Eén van de twee moest onmiddellijk worden afgemaakt. Ik ga zoiets niet uitlokken."

Pine balt haar vuisten. Was ik maar de sterkste man van Nederland, denkt ze. Of ... of was ik maar Superman. Dan pakte ik die ettertjes allemaal op en dan zette ik ze op de noordpool, op een ijsschots. Om af te koelen. En ik gaf ze een miljoen rotjes mee. Dan konden ze die lekker naar elkaar gaan gooien.

Na de thee gaat Pine weer televisiekijken. Niels zit bij het raam op een stoel, met zijn hoofd in een boek.

Pine ziet dat hij het boek van opa in zijn handen heeft. Dat boek heeft ze zelf ook gelezen, het gaat over fjorden. Nee maar, heeft Niels ineens belangstelling voor fjorden?

De tekenfilms kunnen Pine niet boeien. Ik moet iets leukers bedenken om te doen, vindt ze. De stallen zijn al gedaan en ik mag niet meer ponyrijden. Wat kan ik verder met de pony's doen, poetsen? Nee, je mag pony's niet borstelen als ze in de winter buiten staan. Ze hebben het vuil en vet in hun vacht immers hard nodig om zich te beschermen tegen de kou en het vocht. Ineens weet Pine het. Ik kan de manen van de fjorden wel knippen, denkt ze. Zodat ze weer als een borstel overeind staan. Ja, ik open 'Pines kapperszaak'.

Opa vindt het een goed idee. "Begin maar met de merries," zegt hij. "Hun manen vallen bijna om. Als ze eenmaal zijn omgevallen, krijg

je ze moeilijk weer omhoog. Maar je mag de jaarlingen en de tweejarigen ook bijknippen, hoor. Ik weet dat je het netjes doet." Oma geeft Pine een schaar. "Doe je wel voorzichtig?" zegt ze bezorgd, "dit is een hele dure hoor." Pine belooft het.

De volgende dag is Pine nog steeds druk bezig met knippen. De merries Kyrsta en Laminda heeft ze gisteren al gedaan. Nuela had ze natuurlijk allang geknipt. Want ze gaat immers pas rijden als haar pony er tiptop uitziet. Maar nu zijn de jaarlingen aan de beurt.

Pine loopt naar de wei. Het valt haar op dat de jaarlingen er inderdaad erg mager uitzien. Ze staan tot aan hun knieën in de modder, terwijl ze eigenlijk op stal zouden moeten staan. Pine neemt alledrie de jaarlingen mee naar binnen. Ik laat ze hier tot vanmiddag op stal staan, denkt ze. Dan kunnen ze ook gaan liggen als ze willen. Pine geeft de jonge fjorden een flinke plak hooi, zodat ze wat dikker kunnen worden. Het hengstje Siam zet ze vast, want hij is aan de beurt om geknipt te worden.

Ineens staat Niels voor haar neus. Hij kijkt hoe zij aan het knippen is. Niels heeft zijn armen over elkaar geslagen. Hij staat net als onze meester, denkt Pine. Straks zegt hij dat ik het verkeerd doe. Nou, dat pik ik niet hoor. Dan zal ik hém eens even kaal knippen.

Maar Niels vraagt op vriendelijke toon: "Heet die zwarte streep over zijn rug een aalstreep?"

Pine is helemaal in de war. Niels die haar een vraag stelt? Fjorden hebben een zwarte streep over hun lichaam lopen. Vanaf de manen, over de rug, tot en met de staart. Deze streep wordt inderdaad aalstreep genoemd, dus Pine knikt.

"Dat heb je goed gelezen," zegt ze. "Heb je opa's boek over fjorden al uit?"

"Allang," zegt Niels. Dan wijst hij naar de benen van Siam. "Die strepen op zijn poten noem je toch zebrastrepen?"

Pine stopt even met knippen. Nu voelt zij zich schooljuffrouw. "Een pony heeft geen poten maar benen," zegt ze, "het is namelijk een edel dier. Maar die strepen op zijn benen heten inderdaad zebrastrepen."

Dan haalt ze haar schouders op en begint weer te knippen. "Opa en ik noemen ze ook wel tiggerstrepen, maar dat staat niet in het boek," zegt ze, trots op haar speciale kennis.

Niels heeft nog meer vragen. "Weet jij eigenlijk wel waar het fjordenpaard vandaan komt?"

"Uit Noorwegen natuurlijk," zegt Pine. "Maar in Nederland heb je tegenwoordig meer fjorden dan in Noorwegen." Zo, die zit, nou hij weer.

"En weet je dan ook hoe ze een fjord in Noorwegen noemen?"

De naam ligt Pine op het puntje van haar tong. Het staat in het boek van opa, in het eerste hoofdstuk nog wel. Iets met vestje en hesje ofzo. Maar hoe het precies heet, is Pine vergeten.

"Eh, het vesthesje," mompelt Pine zo onduidelijk mogelijk.

"Wat zeg je?" vraagt Niels.

"Ik zeg alles maar één keer," zegt Pine snel. "Je hebt toch geen watjes in je oren?" Ze lacht om haar eigen grapje.

"Weet jij eigenlijk wel hoe ze een fjord in Noorwegen noemen?" vraagt ze dan.

"Ja, Vestlandhest," zegt Niels bedachtzaam.

"Goed zo jochie."

Niels reageert niet op de belediging, hij denkt even diep na. "Hoe heette het eerste paard dat er op aarde was?" vraagt hij dan.

Pine neemt de uitdaging aan. Ze weet immers veel meer van pony's en paarden dan Niels? Ze leest elke week 'Ponyvrienden' en kijkt naar alle paardenprogramma's op tv.

"Dat is een makkelijke, het pr ..ze ..walskipaard," zegt Pine. In één keer goed gezegd, denkt ze.

"Fout!" roept Niels uit.

"Hè?"

"Het eerste paard heette eohippus of dageraadspaad en het leefde zo'n 60 miljoen jaar geleden," zegt Niels. "Dat je dat niet weet! Maar nu iets anders. Wanneer denk je dat de eerste mens leefde. Eerder of later dan het dageraadspaad?"

"Het kan me geen klap schelen," zegt Pine. "Jij met je stomme vragen altijd. Wat heb je eraan om een boek uit je hoofd te leren? Kun je daardoor een stal uitmesten? Of een pony voor de kar beleren? Of fietsen of schaatsen of in het wandrek klimmen of

hooien?"

"Je bent een uilskuiken," zegt Niels.

"En jij een stomme ezel," zegt Pine.

Niels loopt de stal uit.

Pine wil weer verder knippen. Maar dat doet een beetje pijn. In haar wijsvinger zit al een flinke deuk van de schaar. Een kapperszaak voor fjorden kan ik wel vergeten, denkt Pine. Ik mag blij zijn als ik de andere jaarlingen kan knippen.

Opa komt de stal binnenlopen.

"De jaarlingen moeten naar buiten," zegt hij. "Je moet ze niet te veel verwennen, want dan raken ze hun weerstand kwijt."

Pine heeft geen zin om binnen tekenfilms te gaan bekijken. Als Niels in de kamer zit, lijkt niets leuk te zijn. Ik ga een stukje fietsen, bedenkt ze dan. Misschien is er op de manege wel een pony die gereden moet worden of misschien kan ik ergens anders mee helpen.

Pine heeft een eigen fiets op de boerderij staan, die opa ergens tweedehands op de kop heeft getikt.

Als Pine bijna bij het dorp is, stopt ze ineens voor een grote schuur. Opa heeft hier een klein stukje land met deze schuur erop. Jarenlang heeft opa de schuur gebruikt als opslagplaats voor stro, hooi en landbouwmachines. Maar twee jaar geleden is de schuur door dieven leeggehaald. Sindsdien durft opa er niets meer in te bewaren. Vanuit de boerderij heeft hij namelijk net geen zicht op de schuur.

Ineens krijgt Pine een goed idee. Ze kan hier toch stallen voor de pony's maken? Dan kunnen de fjorden eindelijk eens droog liggen. Pine legt haar fiets neer en rent naar de schuur toe, waarvan de deur half open staat.

"Dan zien dieven meteen dat er niets te halen valt," heeft opa gezegd.

Van binnen lijkt de schuur groter dan van buiten. Dat komt vooral omdat hij helemaal leeg is. Hier kunnen alle pony's makkelijk in, denkt Pine. We hoeven alleen maar wat stallen te bouwen. Wat zal opa ervan vinden?



4. Hamers en spijkers



Opa is niet enthousiast over Pines plannetje. "Die schuur is in slechte staat," zegt hij. "Eigenlijk moet hij afgebroken worden. Hij staat te ver van de boerderij om er zicht op te hebben. Misschien verkoop ik dat stukje land met de schuur wel. Juist door de schuur is het veel waard."

"En met stallen erin is het nog meer waard," zegt Pine. "Want wie koopt er zo'n stukje land? Iemand met een pony natuurlijk!"

"Jij bent veel te wijs geworden," zegt opa. "Nou vooruit, laten we even samen gaan kijken. Ik ben er al in maanden niet meer geweest."

Op de fiets gaan ze er samen heen. Opa voorop en Pine achterop, net als vroeger. Opa loopt met een schroevendraaier door de schuur. Hier en daar steekt hij in een balk of een kozijn.

"De kozijnen zijn verrot," zegt opa. "Kijk, er is al een ruit naar buiten gevallen. We moeten het glas opruimen, voordat er iemand gewond raakt."

"Dat doe ik zo wel," zegt Pine. "Denk je dat de schuur zal instorten?"

Opa schudt zijn hoofd. "De houten wanden zijn wat verzakt en kromgetrokken, maar het dak is nog wel goed. Nee, die schuur kan nog wel even mee, denk ik. En de pony's kunnen wel een tijdje droge grond onder hun voeten gebruiken. Als noodstal is de schuur nog wel geschikt."

"Dus het mag?" Van blijheid springt Pine om haar opa heen.

"Vooruit dan maar," zegt opa. "De pony's zullen je dankbaar zijn en dat ben ik eigenlijk ook wel. Maar in het voorjaar bied ik dit stukje land te koop aan. Ik doe er toch niets mee en ik heb land genoeg."

De volgende dag gaan opa en Pine aan de slag. Opa heeft Niels ook gevraagd of hij wilde helpen, maar Niels had geen zin.

Opa en Pine laden de aanhanger vol met hout, touwen, jerrycans met water, stro en hooi. En hamers en spijkers niet te vergeten.

Even later staan alle spullen in de schuur. Het raam zonder ruit laten ze maar zo. Je moet fjorden niet te veel met warmte verwennen, vindt opa. Zo is er tenminste wat ventilatie.

Opa doet voor hoe je een hekwerk maakt.

"Staande balken zijn er genoeg," zegt hij. "Je hoeft er alleen maar planken tegenaan te timmeren."

Opa wijst aan waar ze allemaal planken tegenaan kunnen spijkeren.

"We maken stallen van verschillende afmetingen. De jaarlingen kunnen bij elkaar in de grootste stal. De tweejarigen kunnen beter apart, die maken vaak ruzie."

Pine zoekt de planken uit. De meeste zijn zo te gebruiken. Een enkele moet ingekort worden.

Met haar tong uit haar mond zaagt ze de planken door.

Opa spijkert de planken aan de balken vast.

Een paar keer moet opa met werken ophouden. Hij steunt dan op een plank. Het zweet loopt over zijn voorhoofd.

Van de pijn aan zijn heup, weet Pine. Hij krijgt er steeds meer last van. Zo kan het niet doorgaan, straks kan opa niets meer.

"Je moet je nu echt laten opereren," zegt Pine. "Deze zomer nog, dan kom ik de hele vakantie helpen in plaats van de drie weken die ik anders kom. Je kunt de boerderij gerust aan mij overlaten." Opa moet om haar woorden lachen. Dan kijkt hij op zijn horloge. We gaan terug," zegt hij. "Oma houdt er niet van om met het eten te moeten wachten."

Hoewel Pine liever doorgaat, stribbelt ze niet tegen. Al is het hok voor de jaarlingen klaar, verder moet er nog veel gebeuren. Maar opa's wil is wet.

Na het eten moet opa van oma even rusten.

"Mag ik met de stallen doorgaan?" vraagt Pine.

"Je mag het hok voor de jaarlingen klaarmaken," zegt opa, "met stro en hooi en water. Maar de andere hokken maken we samen. Ik wil niet dat jij daar alleen met een zaag of hamer aan de gang gaat."

Pine belooft van het gereedschap af te blijven.

Binnen een uur is ze klaar met de stal. Ze heeft twee balen opgestrooid en een paar plakken hooi neergelegd. De drinkbak is

tot aan de rand toe gevuld met het water uit de jerrycans. Het glas van de gebroken ruit heeft ze opgeveegd en in een vuilniszak op de aanhanger gelegd.

De schuur ziet er al ingericht uit en Pines handen jeuken om de andere stallen te bouwen.

Opa zal zo langzamerhand wel uitgeslapen zijn, vermoedt ze.

Maar oma zegt: "We laten opa liggen, hij heeft zo'n pijn. Morgen zou hij tante Mieke en oom Peter helpen met verhuizen, maar ik weet niet of hij dat wel kan. Hij heeft vandaag al vier aspirientjes op. Ga jij maar tekenfilms kijken. Of misschien wil Niels wel even met je spelen."

"Eh, ik moet de paarden nog hooi geven," zegt Pine snel en ze rent haastig weg.

Ik ga zelf de stallen afmaken, denkt ze. Het zijn noodstallen en dit is toch een noodsituatie? Vandaag blijft opa op bed en morgen is hij de hele dag weg. Zo komen de stallen nooit af. Overmorgen ben ik alweer naar huis toe.

Maar alleen werken valt tegen. De planken zijn erg lang en Pine moet ze aan twee kanten vastspijkeren.

Hoe houdt ze de planken recht, hoe deed opa dat ook alweer?

Tot overmaat van ramp komt Niels een kijkje nemen.

Komt hij spioneren? Zal hij verklikken dat ze toch in haar eentje aan het werk is?

Niels lijkt vooral geïnteresseerd in het hekwerk dat klaar is.

"Ga je schapen houden?" vraagt hij.

"Nee, deze stallen zijn voor de paarden," zegt Pine kortaf.

Waar wil Niels nu weer heen, hij weet toch dat opa geen schapen heeft?

"Denk je dat je paarden achter een paar dunne plankjes kunt houden?" vraagt Niels.

"Het zijn noodstallen," verdedigt Pine zich. "Opa vindt ze goed genoeg."

Met een rood hoofd slaat ze een spijker door de plank, in het hout. Gelukkig zit hij direct vast.

Trots kijkt ze Niels aan, dat doet hij haar niet na!

Maar Niels kijkt niet naar Pine. Hij gaat naast de stal van de jaarlingen staan en probeert te schatten hoe hoog de bovenste

plank hangt.

"Een meter, een meter tien," zegt hij. "Weet je wel hoe hoog een paard kan springen?"

"Ja, ik weet heus wel dat sommige paarden heel hoog kunnen springen. Maar dit zijn fjorden en die springen niet uit hun stal."

"Je hebt nog geen antwoord gegeven op mijn vraag. Wat is de hoogste sprong die een paard ooit gemaakt heeft?"

Pine slaat weer een spijker in de plank. In drie klappen zit hij vast.

"Jij mag het zeggen," zegt ze. "Ik kan niet denken als ik aan het timmeren ben."

"Twee meter zevenendertig om precies te zijn."

"Oh, nou dat is fantastisch."

"En weet je wel hoeveel een paard weegt?"

Pine zet haar handen op haar heupen.

"Dat verschilt per pony of paard," zegt ze. "Net als bij mensen, het hangt ervan af hoe groot hij is en hoe dik. Van welke fjord wil je het weten?"

Pine weet dat Niels geen enkele naam kan noemen.

Niels gaat niet op haar vraag in. Hij schudt eens aan de planken van de stal voor de jaarlingen.

"Mag ik er tegenaan trappen?" vraagt hij.

"Waarom?" zegt Pine.

"Om te laten zien hoe gammel je stallen zijn."

"Ga je gang," zegt Pine, die vertrouwen in de constructie heeft.

Ik hoop dat Niels in een spijker trapt, denkt ze.

Niels gaat opzij van een plank staan, heft zijn been op en trapt er keihard tegenaan.

Krak zegt de plank en er zit een barst in.

"Je kunt hier alleen maar makke schapen in zetten," zegt Niels triomfantelijk. "Voor paarden deugt de constructie niet." Zonder op haar reactie te wachten loopt Niels weg.

Als hij de schuur uit is, barst Pine in huilen uit.

Niels vergalt mijn hele kerstvakantie, denkt ze.



5. Vuurwerk



Het is oudejaarsdag.

Opa is al vroeg vertrokken om tante Mieke en oom Peter te helpen met verhuizen. Vanavond komt hij terug, samen met tante Mieke en oom Peter om op de boerderij oudejaarsavond te vieren. Opa is met de paardentrailer weggegaan.

Oma was er tegen dat opa zou gaan helpen. "Je hebt de hele nacht niet geslapen van de pijn. Je kunt niet helpen verhuizen met je versleten heup, je moet naar de dokter."

"Ik laat mijn dochter niet in de steek," heeft opa gezegd. "Geef maar wat aspirine mee, dan kom ik de dag wel door. Ik beloof je van de week naar de dokter te gaan, als het wat rustiger is."

Dan kijkt hij naar Pine. "Jij verzorgt de pony's en koeien, hè?" vraagt opa. "Het kuilvoer ligt al op de deel en er is ook genoeg hooi en stro. En als iets niet lukt, dan komt Albert je helpen."

Albert is de zoon van de buurman.

Pine heeft braaf geknikt, maar ze is natuurlijk niet van plan om Albert te laten komen. Ze wil opa laten zien dat ze alles alleen af kan. Dat hij met een gerust hart naar het ziekenhuis kan gaan om zich te laten opereren.

Pine is de hele morgen op de deel bezig. Ze verdeelt het kuilgras over de koeien en mest de merriestallen uit. De drinkbakken buiten hoeven niet gevuld te worden, het heeft weer flink geregend. De pony's krijgen wel een paar plakken hooi in de wei. Om twaalf uur komt oma haar roepen.

Als Pine binnenkomt, ruikt ze meteen dat oma oliebollen heeft gebakken.

Niels zit al aan tafel.

"Jullie mogen voorproeven," zegt oma. "Eerlijk zeggen, vinden jullie de oliebollen precies goed of zijn ze te vet of te klein?" Ze zet een grote schaal met goudbruine, prachtig ronde oliebollen op tafel.

Oma heeft extra haar best gedaan. Zo mooi heeft ze ze nog nooit

gebakken, dat ziet Pine meteen.

Pine strooit poedersuiker over haar oliebol en zet haar tanden erin. Ze heeft een behoorlijke honger gekregen van al het werk in de stallen.

"Heerlijk oma, ik heb ze nog nooit zo lekker gegeten," roept ze na de eerste hap uit.

Niels prikt zijn oliebol met een vork op, ruikt er eens aan en neemt er dan een hapje van.

Oma wacht op zijn reactie.

"Lekker?" vraagt ze een beetje onzeker.

Niels haalt zijn schouders op.

"Ze zouden wel wat minder vet kunnen," zegt hij nadenkend. "Nu krijgen we erg veel verzadigde vetzuren binnen. Dat is niet goed voor hart en bloedvaten."

Pine vergeet even op haar nieuwe hap te kauwen. Nu gaat oma natuurlijk weer zeggen hoe slim Niels is, denkt ze. Dat hij later dokter moet worden.

Maar oma kijkt Niels boos aan en loopt weg naar de keuken. Even later komt ze terug met een schaal vol appelbeignets.

"Deze mag jij alleen proeven, Pine," zegt ze. "Jij kunt ze wel hebben, met al het zware werk dat je doet. Niels kan ze beter niet nemen, want kamergeleerden die de hele dag in een stoel hangen, moeten uitkijken voor te veel vet. Die krijgen het eerst last van hun hart."

Pine is zo verbaasd dat ze vergeet Niels uit te lachen.

Hij kijkt beschaamd naar zijn bord.

Zou het jaar dan toch nog leuk eindigen? denkt Pine.

's Middags brengt Pine de pony's naar de noodstallen. De schuur ligt zo'n zeshonderd meter van de boerderij af.

Het begint al donker te worden als Pine klaar is. Maar dan staan ook alle pony's op een dikke laag stro.

Tevreden knabbelen ze aan hun hooi. De jaarlingen zijn meteen gaan liggen.

Pine kijkt een tijdlang naar het gezellige tafereel. Ze is trots op zichzelf, ze heeft toch maar in haar eentje de stallen afgebouwd.

's Avonds zitten Pine en Niels voor de televisie.

Oma komt de kamer binnen, verzet een vaas met bloemen en zegt:

"Ik snap niet waar ze blijven, het is al half negen. Zes uur, uiterlijk half zeven, heeft Mieke beloofd. Wie blijft er nou doorwerken op oudejaarsavond?"

Dan gaat de telefoon.

Oma neemt op en Pine ziet hoe oma wit wegtrekt.

Er is iets met opa, weet Pine meteen en ze voelt de tranen al achter haar ogen branden.

"Opa ligt in het ziekenhuis," zegt oma als ze de hoorn neerlegt. "Hij kon geen stap meer verzetten, hij is zomaar in elkaar gezakt."

Pine loopt naar haar oma toe en begint te huilen.

Oma slaat haar armen om haar heen en huilt mee. Daarna vermant oma zich.

"Ik zal Albert vragen ons naar het ziekenhuis te brengen," zegt ze.

"Opa ligt in Zwolle, dat is zeker drie kwartier rijden. Kleed je maar dik aan en neem een boek mee of zo. Het kan wel eens een lange nacht worden."

"Er moet hier toch iemand blijven voor de dieren," zegt Pine. "Opa wil altijd thuis zijn met oudejaarsavond. Je kunt nooit weten met die rotjongens en hun rotjes. Zal ik maar hier blijven?"

Oma knikt. Eerst belt ze Albert en dan maakt ze een briefje. Dat is voor Pine.

"Hier is het nummer van de buurman en dit is van de dierenarts. Het nummer van het ziekenhuis heb ik ook opgeschreven. Ik bel wel even als we in het ziekenhuis zijn."

"Geef opa een kus," zegt Pine als oma en Niels weggaan.

De avond duurt lang in haar eentje.

Pine kijkt voortdurend naar de klok. Wanneer belt oma nou?

Het wordt tien uur en half elf en kwart voor elf. Het is bijna half twaalf als oma opbelt.

"Opa wordt morgen onderzocht om te kijken of hij geopereerd moet worden," zegt ze. "Ze hebben hem nu pijnstillers gegeven en hij begint alweer grapjes te maken. Het is niet per se nodig om hier te blijven, dus ik kom straks terug. Tante Mieke en oom Peter zijn al onderweg. Houd je het een beetje vol?"

"Ja hoor," zegt Pine opgelucht. "Heb je opa een kus gegeven?"

"Die wil hij niet van mij, hij wil 'm alleen maar van jou zei hij."

"Dan krijgt hij 'm morgen," zegt Pine.

Als ze ophangen is het tien over half twaalf.
Ineens denkt Pine aan de pony's in de schuur. Ik kan maar beter even gaan kijken, denkt ze. Straks begint het vuurwerk.
Pine pakt de grote lantaarn, die opa altijd klaar heeft staan en gaat in looppas naar de oude schuur.

Het is erg stil op straat, zijn alle burens ergens anders oud en nieuw aan het vieren?

Pine doet het licht aan in de schuur.

Nuela begint te hinniken. Twee van de drie jaarlingen liggen nog steeds lekker in het stro. Siam staat aan het hooi te knabbelen. De andere pony's hebben hun hooi al op en Pine gooit er nog wat plakken bij. Water is er ook nog genoeg, ziet ze.

Ik ga maar weer terug naar de boerderij, denkt Pine en ze loopt weer naar buiten.

Maar ineens is het niet meer stil op straat.

Uit verschillende huizen komen mensen met vuurwerk naar buiten.

De eerste vuurpijlen worden de lucht ingeschoten.

Goh, het is twaalf uur, denkt Pine en ze loopt weer terug.

"Gelukkig nieuwjaar," roept ze naar de pony's.

Wat is dat voor lawaai?

Pine doet het licht weer aan en krijgt de schrik van haar leven.

Met opengesperde ogen van angst beukt Nuela met haar borst tegen het hekwerk.

De andere pony's zijn ook erg onrustig en Nuela's gedrag maakt het er niet beter op.

Pine rent naar Nuela toe en probeert haar gerust te stellen.

Dan lijkt het of de hel losbarst. Het gaat niet meer om een paar rotjes of vuurpijlen, het lijkt buiten wel oorlog. Geknetter, geknal en gefluit. Alsof er honderden mitrailleurs en geweren en kanonnen worden afgeschoten. Duizenden duizendklappers. Nuela komt omhoog en klauwt met haar benen boven het hekwerk. Ze laat haar benen zo op de planken vallen en Pine hoort de plank kraken.

De jaarlingen, die net nog zo rustig op de grond lagen, rennen in paniek rondjes in hun stal.

De andere pony's doen Nuela na en proberen ook het hekwerk stuk te maken. Ze willen eruit, de stal uit, de schuur uit, vluchten! "Ga terug," roept Pine tegen Nuela. Ze pakt de merrie bij haar halster en probeert haar stil te laten staan. Maar Pine heeft daar de kracht niet voor.

Nuela heeft al door dat het hekwerk het gaat begeven. Als een tank beukt ze tegen de planken aan.

O nee hè, denkt Pine. Als Nuela haar stal vernielt, komt ze los in de schuur. Misschien springt ze wel door het kapotte raam. Of ze ramt ook de buitendeur. En dan vluchten de andere fjorden natuurlijk achter haar aan.

Straks rennen ze allemaal in het prikkeldraad. Dat mag niet gebeuren.

Pine gaat voor Nuela's stal staan en begint tegen de merrie te schreeuwen. "Sta stil, sta stil!"

Nuela legt haar oren in haar nek en steigert.

Ik red het niet in mijn eentje, was opa hier maar, denkt Pine huilend. Als Nuela nog een keer tegen het hek aanbeukt, is ze er doorheen.

Pine blijft voor Nuela staan en zwaait met haar armen.

"Houd op, houd toch op," roept ze huilend.

Ineens staat Niels naast Pine.

"Zie je wel dat de stallen niet deugen?" roept hij uit. "Die ene is er al bijna helemaal uit en die andere twee hebben de stal ook bijna gesloopt."

Nu pas ziet Pine dat de tweejarigen al twee planken hebben stukgemaakt. Nog één en ze zijn vrij.

"Als ze buiten komen, lopen ze in het prikkeldraad," schreeuwt Pine, "dan moeten ze afgemaakt worden."

Niels kijkt haar ernstig aan.

"Jij houdt de pony in bedwang en ik maak de stal," zegt hij ineens. Hij loopt even weg en komt terug met de hamer en een doosje spijkers.

"Ik maak eerst de planken vast die er nog hangen," zegt hij.

Terwijl Pine Nuela blijft terugjagen, is Niels druk in de weer met spijkers, een hamer en nieuwe planken. Daarna gaan ze naar de stal van de tweejarigen.

Pine is zo gespannen geweest dat ze niet heeft gemerkt dat het lawaai buiten aan het afnemen is.

Als Niels de laatste plank vasttimmert, is er nog maar af en toe een knalletje te horen. De pony's beginnen zelfs alweer rustig hooi te eten. Het gevaar is snel vergeten.

Pine gaat uitgeput op de grond zitten.

"Dank je wel, Niels," zegt ze. "Je had gelijk, de stallen zijn niet sterk genoeg. Had ik maar naar je geluisterd, dan was dit allemaal niet gebeurd. De pony's hadden beter in de wei bij opa kunnen staan, daar is nooit zo veel vuurwerk. Wat ben ik stom geweest, het is allemaal mijn schuld."

Niels komt naast Pine zitten. "Dit kon jij toch ook niet weten? Volgens mij is het de schuld van die ene fjord. Als die niet zo gek had gedaan, was de rest ook wel rustig gebleven."

"Je bedoelt Nuela? Er zijn een paar jongens geweest die rotjes naar ons hebben gegooid. Daarom is ze zo bang voor vuurwerk."

"Dan is het de schuld van die rotjongens," zegt Niels.

Pine haalt haar schouders op.

"Ik heb alles verknald," zegt ze. "Het ergste vind ik het nog voor opa. Ik heb beloofd dat ik zijn werk zou doen als hij wordt geopereerd. Maar nu kan hij niet meer op mij vertrouwen."

"En als ik ook help?" vraagt Niels. "Misschien kunnen we samen opa's werk doen. We hebben toch nog een paar dagen vakantie. Maar dan mag jij voortaan timmeren, want ik heb drie keer verkeerd geslagen."

Niels laat een blauwe nagel zien.

"Ik zou de hele boel bij elkaar hebben geschreeuwd met zo'n nagel," zegt Pine bewonderend.

"Waar zie je me voor aan, zeg?" antwoordt Niels. "Ik ben toch geen watje!"



Inhoud

De wenspony



1	Vallende sterren	33
2	De wenspony	39
3	Werk aan de winkel	44
4	Ieder zijn wens	49
5	Overtuigingskracht	54
6	Pirouette	59
7	Fouten van een ander	63
8	Dressuur	68
9	Veel te duur	75
10	Alarm	79
11	Opkomende sterren	83



1. Vallende sterren



'Jij nog een colaatje, Elco?' vraagt Ietje.

Elco knikt, maar kijkt zijn zus niet aan. Hij blijft ingespannen naar boven turen.

'Jij ook, Myrthe?' vraagt Ietje.

'Nee, de prik komt al m'n neus uit,' zegt Myrthe. Ook zij kijkt geconcentreerd de heldere avondhemel in.

Het is een avond van vallende sterren. Op het journaal zijn ze voorspeld en Ietje, Elco en Myrthe zijn er speciaal voor in de tuin gaan zitten. Ze vinden de sterren spannender dan de film op tv. De oogst aan wenssterren is behoorlijk. Ietje heeft er al minstens acht gezien en Myrthe twee. Alleen Elco wacht nog op zijn eerste, hij kijkt steeds de verkeerde kant op.

Ietje loopt via de serre deuren naar de keuken om cola te halen.

Myrthe heeft maar één wens en die heeft ze al twee keer gedaan. Het liefste van de hele wereld wil ze een pony voor zichzelf, maar ze weet ook dat die wens niet snel uit zal komen.

'Je rijdt maar lekker op de manege,' heeft haar moeder gezegd. 'Ik begin niet nog eens aan een pony.'

Toen Ietje elf was, net zo oud als Myrthe nu, zeurde ze dagelijks om een eigen pony. Uiteindelijk gaven pap en mam toe. Er werd een schattige Haflinger op de markt gekocht.

Myrthe was toen pas vijf. Ze kan zich van die tijd alleen nog herinneren dat ze Starky erg groot vond. De pony kwam in het schuurtje naast het weiland te staan, dat door pap tot stal was verbouwd.

In het begin reed Ietje elke dag op hem. Ze was dolgelukkig met haar eigen pony en nam elke dag vriendinnetjes mee, die ook op Starky mochten rijden. Na een jaar was de lol er al een beetje af en reed ze alleen nog in het weekend. Toen ze naar de middelbare school ging, was de liefde helemaal over. Ze keek niet meer naar Starky om, ze vond mensenjongens veel interessanter.

Pap en mam overwogen om de pony te verkopen, maar konden dat toch niet over hun hart verkrijgen. Starky was zo lief en hij

was toch hun huisdier? Ze besloten zelf voor hem te gaan zorgen en vonden het een goed teken dat hij steeds dikker en ronder werd.

Op een gegeven moment stond Starky heel raar met zijn voorbenen naar voren gestrekt. Hij wilde of kon geen stap meer doen en maakte een erg zieke indruk. Toen de dierenarts kwam, zei hij dat de pony hoefbevangen was. Een gevolg van teveel eten en te weinig beweging. Vooral pony's waren daar bevattelijk voor. Een paar dagen later was Starky er ineens niet meer.

Mama had tegen Myrthe gezegd dat Starky naar een leuke boerderij was gegaan, waar hij kon spelen met andere pony's en dat hij hier vereenzaamde. Pas later heeft Myrthe gehoord dat de pony is afgemaakt, omdat hij nooit meer normaal zou kunnen lopen door zijn ziekte. Hij had veel pijn geleden.

Toen Myrthe op haar negende met het ponyvirus werd besmet, had mam direct gezegd dat er nooit meer een pony in hun stalletje zou komen. Het stalletje zou voortaan alleen nog worden gebruikt als opslagplaats voor het hooi van de schapen. Verder zou het beslist leeg blijven. Absoluut, helemaal en voor altijd leeg! Het grote verdriet om Starky wilde mam absoluut nooit meer meemaken.

'Het is niet genoeg om van een dier te houden,' had ze gezegd. 'Je moet er ook verstand van hebben. Ik begin nu eindelijk iets van schapen af te weten, maar ik heb geen tijd om me ook in paarden te verdiepen. Als je groot bent en op jezelf woont, kun je een paard kopen. Ik begin er niet aan, pony's en paarden zijn veel te kwetsbare dieren.'

Myrthe rijdt al bijna drie jaar op de manege.

Mam is zelfs nog nooit komen kijken. 'Elke keer als ik een pony zie, moet ik denken aan Starky en ik wil niet meer aan die afschuwelijke tijd worden herinnerd,' heeft ze gezegd.

Pap is de afgelopen jaren precies drie keer komen kijken, elke keer wanneer Myrthe aan een wedstrijd meedeed.

'Het zag er leuk uit, hoor, goed gedaan,' was zijn standaard en enige commentaar als ze met haar dressuurproef klaar was.

'Het zag er leuk uit, hoor,' aapte Myrthe hem in gedachten na bij de laatste wedstrijd.

Het maakt pap niet uit hoe ik rijd, of op welke pony ik zit, had ze gedacht. Hij ziet niet eens hoe ik vooruit ben gegaan sinds vorig jaar, hij zegt zomaar wat.

Pap gaat wel elk weekend met Elco mee naar tennissen. Tijdens het eten wordt de wedstrijd dan van A tot Z besproken. Pap heeft zich als een soort coach van Elco opgeworpen. Hij neemt zijn wedstrijden zelfs op video op en dan zitten ze urenlang over een gemiste service te ruzieën.

Ietje heeft het voor mij verpest, denkt Myrthe. Als zij beter voor Starky had gezorgd, dan had ik ook een eigen pony gehad. Ik kan honderdduizend sterren zien vallen en een pony wensen tot ik een ons weeg, maar ik krijg hem toch niet. Dankzij mijn lieve, grote zus, die zo nodig haar pony moest verwaarlozen zodat hij doodging. Iets wat mij nooit zou gebeuren. Nooit, absoluut, helemaal nooit! Teleurgesteld kijkt Myrthe naar haar blote voeten op het gras. De sprietjes steken tussen haar tenen door, maar ze voelt ze niet eens kriebelen.

Ietje komt terug met drie glazen cola op een blad.

Ze zet het glas voor Elco op het bijzettafeltje naast hem en geeft dan een glas aan Myrthe.

'Ik hoef geen cola,' zegt Myrthe. 'Dat heb ik toch gezegd?'

'Nou, dan laat je het toch staan,' zegt Ietje een beetje geprikkeld.

'Misschien zitten we hier nog wel een uur, straks lust je wel en dan kan ik weer naar de keuken.'

Ietje lijkt mam wel, denkt Myrthe. Ze praat precies hetzelfde. Nou ja, dat is ook niet zo gek, want Ietje is bijna volwassen. Tenminste, dat vindt ze zelf. 'Over een paar maanden ben ik achttien, dan ben ik volwassen,' had ze aan het begin van de middag gezegd.

'Daarom mogen jullie wel eens beter naar mij luisteren.'

Elco had haar uitgelachen. 'Je vergist je, Iet. Op je achttiende ben je meerderjarig, maar dat is niet hetzelfde als volwassen. Volwassen word jij nooit.'

'Dat kun jij met je zestien verjaardagen niet beoordelen,' had Ietje kribbig teruggezegd. 'En hoe dan ook, jullie staan onder mijn hoede of verantwoordelijkheid, of hoe pap en mam dat ook hebben genoemd. Jullie moeten dus gewoon doen wat ik zeg, is dat duidelijk?'

Het is de eerste keer dat pap en mam samen weg zijn, een dag én een nacht. Ze zijn naar de begrafenis van een tante van mam. Zij wilde niet alleen gaan, omdat het wel drie uur rijden was.

'Het is maar voor één nacht,' had ze gezegd. 'Morgen zijn we weer terug. Ik vond het een beetje kinderachtig om een oppas te vragen, jullie zijn al zo groot. Of zal ik voor jou wel iemand laten komen, Myrthe, vind je dat niet prettiger dan alleen met Ietje en Elco?' Zo gaat het nou altijd, had Myrthe gedacht. Ooit ben ik als baby geboren, maar nu word ik nog steeds als baby behandeld. Alsof ik niet gewoon ouder word, net als Ietje en Elco.

'Ja, ik denk niet dat Ietje mij een schone luier kan omdoen,' had Myrthe met een kinderstemmetje geantwoord. 'En Elco drinkt mijn melkflesje vast zelf op in plaats van het aan mij te voeren. Dus een babysitter, ja, graag!'

'Hahaha,' had pap lachend tegen mam gezegd. 'Die zit, Martha. Myrthe is veel groter dan je denkt.'

Elco begint breed te gapen en kijkt op zijn horloge. 'Het is half twaalf,' zucht hij. 'Ik kan beter naar bed gaan dan te blijven wachten op een vallende ster. Ze willen voor mij gewoon niet vallen, ze hebben iets tegen me.'

Myrthe was een uur geleden het liefst al naar bed gegaan, maar ze wil zo lang mogelijk opblijven om haar zus en broer te bewijzen dat ze geen klein kind meer is. Ze heeft zich voorgenomen pas als laatste naar bed te gaan en zich zeker niet door Ietje te laten sturen.

'Ik zie er weer eentje, daar!' roept Ietje en ze wijst naar de lucht achter Elco. Hij draait zich snel om, maar is te laat om iets te zien. 'Wat een flauwekul,' zegt Elco. 'Volgens mij verzin je al die vallende sterren.'

'Nee hoor,' zegt Ietje. 'Ik heb er echt eentje gezien en deze keer zal ik jullie mijn wens vertellen.'

'Dan komt hij niet uit!' zegt Myrthe snel. Zij kent de spelregels van de vallende sterren.

Ietje haalt haar schouders op. 'Ik heb al acht hoogstpersoonlijke wensen kunnen doen, dus deze minder belangrijke kan ik wel vertellen.'

'Nou?' vraagt Elco benieuwd.

'Ik heb gewenst, ik wens...', begint Letje.

Elco en Myrthe buigen zich nieuwsgierig naar haar toe.

Letje begint te fluisteren. 'Ik wens... ik wens dat de vallende ster niet op mijn hoofd valt,' zegt ze dan.

'Hè?' roepen Elco en Myrthe tegelijk uit.

Letje begint te lachen. 'Dat zou toch vreselijk zijn? Dat er een ster op je hoofd valt? Dan ben je dood en kunnen je andere wensen ook niet meer uitkomen.'

Elco wijst met zijn vinger naar zijn voorhoofd en maakt aanstalten om op te staan.

'Ik zie er nog eentje, dáár,' roept Letje weer. 'Ik blijf de hele nacht op, zoveel vallende sterren zie ik nooit meer in mijn leven.'

'Wat heb je eraan als je alleen maar wenst dat ze niet op je hoofd vallen,' zegt Elco. 'Of heb je nog een andere wens?'

'Ja,' zegt Letje geheimzinnig. 'Maar ik weet niet of ik die kan vertellen. Ik vind het zo zielig voor jullie dat ik de enige ben die ze ziet.'

'Nou, vertel nog maar even snel,' zegt Elco. 'Dan ga ik daarna maffen.'

'Oké. Ik wens, nee, ik heb gewenst...' Letje wacht heel lang, om de spanning erin te houden.

'Nou, wat wens je,' vraagt Elco. 'Een nieuw vriendje, een leukere disco in de stad, dat je in één keer slaagt voor je rijbewijs, dat je je diploma volgend jaar wél haalt, zeg het maar.'

'Je mag niet raden naar mijn wensen, hoor,' zegt Letje met een pruillip. 'Nou komen ze misschien niet uit. Nee, ik heb gewenst dat alle muggen die ik vandaag heb doodgeslagen, in de hemel komen.'

'Jij bent hartstikke gek,' zegt Elco.

Myrthe is teleurgesteld. Letje steekt zo de draak met die vallende sterren... Ach, misschien is het ook allemaal maar onzin.

Elco springt op. 'Ik zie 'm, ik zie er één,' schreeuwt hij. 'Daar achter jouw hoofd, let!' Dan ploft hij weer neer op zijn stoel. 'Het zal toch geen vliegtuig of zo zijn, hè?'

Whoopy, de hond, die al die tijd rustig op Elco's voeten heeft gelegen, springt blaffend op.

'Rustig Whoopy, ga maar weer liggen,' zegt Elco geruststellend en hij aait de hond over zijn kop.

Ietje en Myrthe kijken in de richting waar Elco heen wijst. 'Nee joh,' zegt Ietje. 'Dan zouden we de lichtjes nu nog zien. Je hebt echt een ster gezien. Je mag een wens doen, vertel!'

'Ik kijk wel uit,' zegt Elco. 'Ik heb een serieuze wens, hoor. Ik wil erg graag dat hij uitkomt, dus ik vertel hem lekker niet.'

'Je wilt zeker...' begint Ietje, maar dan springt Myrthe op. Enthousiast wijst ze in dezelfde richting als waar Elco net een lichtflits zag. 'Daar ging er wéér een.'

Ze gaat op haar stoel zitten, knijpt haar ogen dicht, vouwt haar handen plechtig voor zich op haar schoot en zegt: 'Ik wens...'

'Een eigen pony,' raadt Ietje. 'Wat anders?'

Geschrokken kijkt Myrthe haar zus aan. 'Houd je mond toch.'

'Haha, die was raak,' zegt Ietje.

'Nee hoor,' zegt Myrthe, 'ik heb iets heel anders gewenst.' Diep in haar hart is ze wel bang dat haar wens, die ze toch drie keer heeft kunnen doen, nu niet meer uitkomt. Ietje heeft het voor haar verpest, alweer.



2. De wenspony



De volgende ochtend is Myrthe om kwart voor zeven klaar wakker. Ze heeft niet lang geslapen, want ze zijn vannacht pas na enen naar bed gegaan, maar Myrthe wordt altijd rond deze tijd wakker.

Ietje en Elco hebben aangekondigd een gat in de dag te gaan slapen. Normaal worden ze in het weekend vroeg wakker van pap, want die is 's morgens net zo actief als Myrthe. Hij heeft een voorkeur voor bijzonder lawaaierige klussen aan het begin van de dag. Er is altijd wel iets te vertimmeren op hun boerderijtje. Ietje en Elco willen vandaag profiteren van de ochtendstilte en hebben Myrthe op het hart gedrukt geen enkel geluid te maken.

Zachtjes staat Myrthe op en ze kleedt zich snel aan. Ze zal Whoopy maar eens gaan uitlaten. Misschien fietst ze daarna wel even naar de manege.

Myrthe is bijna elke dag op de manege te vinden. Ze rijdt twee keer per week mee in de les en als ze niet komt om te lessen, is er altijd wel wat voor haar te doen of te bekijken. Pony's poetsen, kinderen helpen met opstijgen en lessen van andere groepen volgen. Ze wordt ook wel eens gevraagd om een nieuwe pony uit te proberen, want ze is inmiddels één van de besten.

Het afgelopen jaar is Myrthe steeds serieuzer geworden met ponyrijden. Naarmate ze meer controle krijgt over de pony's, wordt haar plezier in het rijden groter. Met Edith, de eigenaresse van de manege, kan ze het prima vinden. De kinderen uit de les zeggen dat Myrthe Ediths lievelingetje is, maar dat vindt Myrthe een beetje flauw én niet waar. Edith is juist strenger tegen haar in de les dan tegen de anderen. Dat komt omdat Myrthe altijd zegt dat ze zoveel mogelijk wil leren. Dat heeft Edith goed in haar oren geknoopt en ze let werkelijk op alles wat Myrthe doet.

'Recht zitten, Myrthe.'

'Houd je handen netjes naast elkaar.'

'Je steekt je ellebogen uit!'

'Lang maken in je bovenlichaam, maar wel ontspannen in je

schouders. En druk je hakken iets meer uit.'

'Je klemt met je bovenbenen. Je moet juist alles lang houden en ontspannen, ontspannen!'

Het valt Myrthe niet mee om welk lichaamsdeel dan ook te ontspannen terwijl ze zo ingespannen bezig is. Maar Edith zegt altijd dat ontspanning de basis van de dressuur is, dus Myrthe blijft zich inspannen om te ontspannen. Ze wil dolgraag een dressuuramazone worden.

Een maand geleden is Myrthe voor het eerst mee geweest op een wedstrijd van Edith.

'Dan heb ik eindelijk een echte groom, net als Anky,' had Edith gezegd.

Een groom helpt de ruiter op wedstrijd, wist Myrthe al uit de bladen. Ze had het een mooie titel gevonden.

De man van Edith was ook mee. Hij las de proef voor en Myrthe mocht het paard uitstappen na de proef. Dat had Myrthe prachtig gevonden.

Edith was eerste geworden en had gezegd dat Myrthe geluk bracht. Voortaan moest ze maar vaker meegaan.

Voor Myrthe was de wedstrijddag dé dag van haar leven geweest en daarna was ze zich nog meer in dressuur gaan verdiepen.

In de kantine van de manege liggen altijd stapels paardenbladen.

Als Myrthe maar even tijd heeft, zit ze met haar neus in de Hoefslag of in Paard & Sport. Edith heeft haar ook een paar dvd's meegegeven om thuis te bekijken. Myrthe kent inmiddels de namen van alle bekende dressuurruiters en hun paarden. Ze leent hun boeken uit de bieb en zo gaat de dressuursport steeds meer voor haar leven.

Afgelopen week mocht ze voor de tweede keer mee naar een wedstrijd en weer was Edith eerste geworden. Edith mag nu een klasse hoger starten en is bezig een kür op muziek te maken. Haar paard Magic begint echt te dansen als hij muziek hoort.

Myrthe zit elke vrijdagmiddag paraat bij de cd-speler als Edith aan het oefenen is. Van tevoren heeft Myrthe Magic dan al voor haar gepoetst, want Edith heeft weinig tijd tussen de lessen door.

Nu droomt Myrthe nog vaker van zelf wedstrijdrijden. Niet op een manegepony, want die kennen de proeven uit hun hoofd en lopen maar heel gewoontjes. Nee, ze wil wedstrijdrijden zoals Edith, op

een paard als Magic. Ze droomt van een mooie, eigen pony, die ook kan dansen. Daarmee wil ze verder komen in de wedstrijdsport. Ze wil ook hogere dressuur gaan rijden, waarin alle pony's en paarden op balletdansers lijken. Helemaal, als ze een kùr op muziek rijden.

'Whoopy, kom hier,' sist Myrthe. Ze loopt met de hond op het pad, maar ze zijn nog binnen gehoorsafstand van hun huis. Whoopy rent blaffend de struiken in, achter een konijn aan. Of is het een kat? Kwispelstaartend en hijgend komt Whoopy weer terug en hij springt tegen Myrthe op.

'Goed geluisterd, brave hond,' zegt ze. 'Je moet nog even stil zijn voor Ietje en Elco. Als we het pad af zijn, mag je zo hard blaffen als je wilt.'

Hun pad, een zandpad, is een paar honderd meter lang. Aan het pad staat nog één ander huis, waar een ouder echtpaar woont, dat altijd vroeg naar bed gaat en ook vroeg opstaat. Myrthe ziet de burens achter hun boerderij en loopt de tuin in om een praatje te maken. Maar dan draait ze zich snel om, want ze hoort hoefgetrappel achter zich. Hoefgetrappel?

Er komt een pony het pad opdraven. Wat raar, denkt Myrthe. De pony heeft geen zadel op en geen hoofdstel om, alleen een halster. Hij kan dus niet van iemand zijn die van hem is afgevallen. Hoe komt die pony hier? Zou hij uit het weiland zijn losgebroken? Overal in de buurt staan pony's in het weiland, dus dat kan best. Als de pony dichterbij komt, houdt Myrthe haar adem in. De pony is oranjebruin van kleur en de vroege zonnestralen geven hem een koperen gloed. Nee, een gouden gloed. Zijn manen hebben dezelfde kleur als zijn vacht. Dan is het een vos, weet Myrthe. Hij heeft vier witte voetjes, oh en ook een klein kolletje op zijn hoofd. Wat kan deze pony schitterend draven, denkt ze, zo sierlijk, zo soepel. Het lijkt wel of hij danst, net als Magic. Zijn manier van bewegen is niet te vergelijken met die van één van de manegepony's. Maar wat doet hij hier, op hun pad? Dan denkt Myrthe terug aan gisteravond, aan de vallende sterren en aan haar wens, die ze zelfs twee keer heeft kunnen herhalen. Het zal toch niet waar zijn? Maar het móet bijna wel waar zijn. Ja, haar wens is uitgekomen, deze pony is voor haar bestemd! Hij is

nog mooier dan de mooiste pony uit haar dromen. Dat komt misschien doordat ze drie keer heeft kunnen wensen in plaats van één keer. Ze draait zich om naar de burens om het grote nieuws te vertellen. Maar ze ziet hen niet meer, hun tuin is ook zo groot. Wat moet ze nu doen? Ze moet snel iets doen, want anders gaat haar wenspony er misschien vandoor.

De pony stapt inmiddels rustig rond en kijkt wat onzeker om zich heen. Hij draait zijn hoofd een paar keer om, alsof hij niet weet of hij terug moet gaan of juist verder.

'Kom maar hier, mooi dier,' probeert Myrthe hem te lokken. Het lijkt wel of de pony opgelucht is dat hij zelf geen beslissing hoeft te nemen. Hij stapt op haar toe en Myrthe kan hem zo bij zijn halster pakken.

'Ik heb een prachtig stalletje voor jou, waar je lekker kunt uitrusten van al je avonturen,' zegt Myrthe en de pony volgt haar vol vertrouwen.

'Whoo...' Myrthe wil de hond roepen, maar houdt zich in. Whoopy zal wel op bezoek zijn bij de burens, ze geven hem vaak wat lekkers. Ze kan Whoopy beter straks gaan zoeken. Als hij ineens aan komt stormen, schrikt de pony en dan kan ze hem vast niet houden.

Even later staat de pony in het stalletje naast het weiland. Gelukkig heeft pap de stal vorige week helemaal schoongemaakt. Geen schimmel meer op de muren en geen muizenkeutels op de grond, denkt Myrthe opgelucht. Een nette, schone stal. De pony past maar net in het stalletje, want hij is stukken groter dan Starky was.

'Het is maar voor eventjes,' belooft Myrthe. 'Straks mag je in de wei bij de schapen, maar ik moet eerst kijken of de omheining overal nog goed is.' Ze moet er toch niet aan denken dat de pony met zijn gave benen in een stuk gaas vast komt te zitten.

Myrthe pakt een grote emmer en de heggenschaar en vult de emmer met gras uit de berm. Dan is pap straks ook weer blij, want hij vond het hoog tijd om de berm te maaien, denkt Myrthe. Ze ziet Whoopy ineens uit de tuin van de burens komen en roept hem enthousiast. Kwispelend komt de hond aangerend.

Myrthe zet het gras bij de pony in de stal. De pony gooit de emmer

meteen om, spreidt de inhoud met zijn neus uit en begint dan zeer tevreden te eten.

'Ik ben zo terug,' zegt Myrthe tegen hem en ze rent naar huis. Ze popelt om haar broer en zus het goede nieuws te vertellen.



3. Werk aan de winkel



'Ietje, Elco, mijn wens is uitgekomen!' roept Myrthe.

Elco komt met een slaperig gezicht de trap af.

'Je zou toch stil doen,' knort hij. 'Nu heb je me toch wakker gemaakt. Hoe laat is het helemaal?' Hij kijkt op de keukenklok.

'Het is nog niet eens acht uur!'

'Mijn wens is uitgekomen,' zegt Myrthe nog een keer. 'Kom maar kijken in het stalletje, daar staat de pony van mijn dromen. Hij kwam zo het pad opdraven, is het niet geweldig? Maar ik heb ook drie keer dezelfde wens gedaan.'

'Dit is zeker één van jouw ochtendgrappen,' zegt Elco, maar hij loopt toch met Myrthe mee. Als hij de pony in de stal ziet staan, zet hij grote ogen op.

'Verrek, een echte pony,' zegt hij en dan draait hij zich om naar Myrthe. 'Hoe heb jij je wens gedaan? Zag je echt een vallende ster? Zo'n lichtflits, die langzaam uitdooft? Ik vond mijn vallende ster op een vuurpijl lijken, maar dan een stuk verder weg.'

Myrthe knikt opgewonden.

'En wat heb je precies gewenst?' vraagt Elco.

'Ja, een eigen pony natuurlijk,' zegt Myrthe.

'Maar wat heb je dan precieus gezegd?'

Myrthe gaat op een tuinstoel zitten en doet het voor: 'Ik zag de vallende ster. Toen sloot ik mijn ogen, vouwde mijn handen en ik zei in mezelf: "ik wens dat ik een eigen pony krijg. Niet een manegepony, maar een echte dressuurpony." Dat was het zo ongeveer.'

'Ik heb nooit geweten dat je je handen moest vouwen als je een wens deed,' zegt Elco teleurgesteld. 'Ik heb dat niet gedaan. Nu komt mijn wens natuurlijk niet uit.'

'Wat heb je dan gewenst?' vraagt Myrthe nieuwsgierig. 'Ja, dat vertel ik pas als hij is uitgekomen.'

'Ik denk niet dat je per se je handen moet vouwen als je een wens doet,' zegt Myrthe. 'Jouw wens komt vast ook uit, wacht maar rustig af.'

Elco en Myrthe lopen weer naar binnen. Ook Ietje is inmiddels naar beneden gekomen. Ze heeft water opgezet voor de thee. 'Jullie mogen de tafel dekken voor het ontbijt,' zegt ze chagrijnig. 'Ik heb geen zin om steeds voor moeder te spelen. Als er iets gedaan moet worden, zijn jullie nergens te bekennen. Dat was gisteravond zo met koken en nu alweer met het ontbijt.' Ze begint uitgebreid te gapen en wrijft de slaap uit haar ogen. 'Hè, ik had willen uitslapen, maar daar komt het hier echt nooit van.'

'Myrthes wens is uitgekomen,' roept Elco uit. 'Er staat een pony in Starky's stalletje, ga zelf maar kijken.'

'Ha, ha, ha,' zegt Ietje, met nadruk op elke 'ha'. 'Je denkt toch niet dat ik daarin trap, hè? Jullie moeten echt iets leukers bedenken om mij in een goed humeur te krijgen.'

'Nee echt,' zegt Myrthe. 'De pony kwam het pad op draven en ik heb hem in het stalletje gezet. Ik heb nog nooit zo'n mooie pony gezien, maar omdat ik drie keer hetzelfde heb gewenst, is hij waarschijnlijk supermooi uitgevallen.'

'Nou, mijn wens is toch ook uitgekomen?' zegt Ietje, terwijl ze toch zelf de tafel begint te dekken.

Elco en Myrthe kijken haar verwachtingsvol aan.

'Ja,' zegt Ietje en ze blijft even staan met drie ontbijtbordjes in haar handen. 'Die ene ster is niet op mijn hoofd gevallen, zoals ik had gewenst. En waarschijnlijk zijn die muggen ook wel in de muggenhemel gekomen, want ik kon ze nergens meer vinden. Zelfs de restanten waren van het behang verdwenen.'

Nu is de beurt aan Elco en Myrthes om 'ha, ha, ha' te zeggen.

'Ik kom zo wel even naar jouw pony kijken,' zegt Ietje. 'Als ik in bad ben geweest. Er zit nog zoveel slaap in mijn ogen, dat ik nu toch niet goed kan zien. Zullen we eerst even eten? O, nou heb ik toch weer de tafel gedekt. Hoe krijgen jullie het voor elkaar?'

Myrthe werkt haar ontbijt zo snel mogelijk naar binnen. Ze heeft eigenlijk geen tijd om te eten, ze moet haar pony verzorgen! Met een dubbelgevouwen boterham met pindakaas in haar hand en een mond vol ontbijtkoek springt ze van haar stoel.

'Jij moet de vaatwasser vullen, Myrthe,' zegt Ietje. 'Hier blijven dus.'

'Ik kom ... zo terug,' zegt Myrthe met volle mond. Snel slikt ze de

grote brok door. Ze hoest een paar keer en legt dan hijgend uit: 'Mijn wenspony heeft dringend verzorging nodig.' Ze wacht niet op letjes antwoord en rent naar buiten.

Als Myrthe bij het stalletje is, maakt ze in gedachten een lijstje van wat ze allemaal moet doen. Een pony verzorgen is veel werk. Stro in de stal, een grote emmer met water en nog veel meer gras afknippen voor de rest van de dag.

Onder het afdakje moeten nog een paar balen stro liggen, die van de winter zijn overgebleven. Wat kan ze de pony verder te eten geven? Schapenbrokken zijn niet goed voor paarden, dat heeft ze ergens gelezen.

O ja, ze kan straks even naar de manege fietsen om wat voer te lenen. Wat zal Edith verrast zijn als ze hoort van haar eigen pony! O, ze moet ook de omheining nakijken, herinnert ze zich gelukkig. Dat kan ze beter maar meteen doen.

Terwijl Myrthe door het weiland loopt, met de schapen nieuwsgierig achter zich aan, probeert ze een naam voor de pony te bedenken. Ze vindt het niet leuk om elke keer over 'de pony' te praten. Maar wat voor naam? Ineens weet ze het.

'Ik noem hem Passage,' zegt ze tegen de schapen, 'omdat hij zo mooi kan draven.'

Myrthe vindt geen problemen bij de omheining. Dat kan ook bijna niet, want pap heeft het hekwerk kortgeleden helemaal nagekeken en gerepareerd.

Maar je kunt toch niet voorzichtig genoeg zijn, denkt Myrthe, als ze naar het stalletje terugloopt. De schapen kijken haar teleurgesteld na. Ze hadden wel wat brokjes verwacht, maar Myrthe heeft vandaag geen belangstelling voor de schapen.

Dan is de stal aan de beurt. Myrthe schudt stro uit, totdat de pony op een dikke laag staat. Passage moet af en toe een stukje opschuiven en daar ziet hij een spelletje in. Steeds als Myrthe de pony weg wil duwen, tilt hij een achterbeen op, om te laten zien dat hij er geen zin in heeft.

'Jij wilt de baas zijn, hè?' lacht Myrthe. 'Maar dat gaat mooi niet door. Kom, opzij!'

Ze duwt met haar volle gewicht tegen de pony aan en dan gaat hij opzij.

'Braaf gedaan,' zegt Myrthe.

De pony zoekt iets anders om zich bezig te houden. Hij duikt met zijn hoofd in het stro en gooit zijn hoofd snel omhoog. Oei, hij stoot bijna met zijn hoofd tegen het plafond, ziet Myrthe. 'Rustig aan, jongen,' zegt ze. 'Straks stoot je je nog en dan heb je een gat in je hoofd.' Wat moet ze doen als hij een gat in zijn hoofd heeft? Dan moet ze de dierenarts bellen om de wond te laten hechten. Als ze straks in huis is, schrijft ze het nummer van de dierenarts over uit mama's boekje en hangt ze het briefje op de staldeur.

Dan vult Myrthe de grote emmer bij de kraan. Vers en helder water uit de kraan, denkt ze. Slootwater kan een ramp zijn voor paarden, waar heeft ze dat ook weer gelezen? Vast in een paardenblad. Wat stond er ook weer precies? O ja, slootwater kan vervuild zijn met zware metalen.

Myrthe weet niet precies wat zware metalen zijn, maar het klinkt gruwelijk genoeg om nooit meer in de buurt van een sloot te komen. Alleen Whoopy springt regelmatig in de sloot naast hun pad. Hij hoopt zo een eend te vangen, maar de eenden kunnen beter vliegen dan hij, dus hij heeft altijd pech. Zou Whoopy dan ook wel eens slootwater binnenkrijgen? Hij zwemt met open bek, dus dat moet haast wel, maar misschien kunnen honden wel tegen zware metalen en alleen paarden niet.

Myrthe is vast van plan geen fouten te maken bij de verzorging van Passage. Anders zeggen pap en mam natuurlijk dat de pony weg moet! En gelijk hebben ze, gezien de ervaring met Starky. Het is waar wat mam heeft gezegd: pony's zijn erg kwetsbaar. Myrthe weet daar inmiddels veel van. In de afgelopen jaren heeft ze elk boek over paardenverzorging van de bieb geleend en uitgebreid bestudeerd. Op internet is ze regelmatig op zoek naar veelvoorkomende paardenziektes en wat daaraan kan worden gedaan. Inmiddels weet ze alles over hoefbevangenheid en koliek en over paarden met astma of een peesblessure.

Als Myrthe klaar is met de stal, gaat ze bij Passage zitten. Ze kijkt toe hoe de pony tevreden van zijn nieuwe aanvoer gras eet. 'Lekker hè?' zegt ze tegen hem. 'Pap zegt dat bermgras heel goed is voor dieren, omdat er ook nog allerlei kruiden doorheen groeien. Ik heb de brandnetels er maar uitgehaald, want anders

brand je je lippen.'

Myrthe wordt loom van het rustige malen van Passages kaken en ze doet haar ogen even dicht. Ondanks het slaaptkort van afgelopen nacht, doezelt ze niet weg. Daar is ze veel te opgewonden voor. Ze begint wel te dagdromen en ziet zichzelf al meedoen aan een wedstrijd, net als Edith. Iedereen komt natuurlijk kijken als zij de ring binnendraaft.

'Wat een mooie combinatie,' hoort ze de mensen zeggen. 'Die pony draaft niet, hij danst!'

Misschien mag ze van Edith op de open dag van de manege in september een kür op muziek rijden op Passage, denkt Myrthe ineens. Dát is een goed idee! Ze heeft nog twee maanden de tijd om muziek uit te zoeken en een proef te maken. Goh, eigenlijk wel raar, ze weet niet eens wat Passage allemaal kan, want ze heeft nog niet op hem gereden. Hoe oud zou hij eigenlijk zijn? Toch wel oud genoeg om op hem te kunnen rijden? Je moet wachten tot een pony een jaar of drie, vier is voordat hij kan worden bereden, weet Myrthe. Ze bekijkt de pony eens goed. Ja, hij lijkt wel uitgegroeid te zijn. Ze hoopt ineens zo dat hij oud genoeg is!

En dan nog iets... Hoe zullen pap en mam reageren als ze de pony zien? Als ze het maar goed vinden dat de pony blijft...



4. Ieder zijn wens



Tegen een uur of één komen Myrthes ouders thuis. Myrthe zit nog steeds in de stal van Passage, maar loopt er snel uit als ze de auto over het erf hoort rijden. Ze wil pap en mam niet meteen overvallen met haar nieuws. Mam houdt niet van autorijden en moet altijd eerst bijkomen na zo'n lange reis.

Ietje heeft de parasol opgezet, de kussens op de tuinstoelen gelegd en een lunch klaargemaakt.

O jee, denkt Myrthe, ik ben vergeten de vaatwasser te vullen. Dat is natuurlijk het eerste wat Ietje zo zegt en dat is geen goed begin! Myrthe sluipt van het stalletje, achter de struiken langs, naar hun huis.

Ietje ontvangt pap en mam als een soort gastvrouw van een restaurant, ziet Myrthe. Ze heeft haar haren zelfs netjes opgestoken. O ja, ze wil eigenlijk liever in een restaurant gaan werken dan terug te gaan naar school om het eindexamenjaar over te doen. Zo probeert ze vast pap en mam over te halen.

'Wat gezellig!' roept mam uit als ze de kleurig gedekte tafel ziet. 'Ik denk dat ik voortaan elke week een dagje wegga, jullie hebben mij helemaal niet nodig.'

'Jullie? Ik heb het allemaal alleen gedaan, hoor. Elco en Myrthe hebben geen poot uitgestoken,' zegt Ietje, terwijl ze nog een vaasje met versgeplukte bloemen tussen de netjes geschikte broodmandjes zet. 'Ik denk niet dat ik later kinderen neem, mam. Ze doen echt nooit wat je vraagt.'

O jee, daar komt het, denkt Myrthe en ze duikt nog iets verder achter de struiken weg.

Mam moet hartelijk lachen en slaat een arm om haar oudste dochter heen.

'Roep de kinderen er maar snel bij, Iet. Als je wilt dat ze iets doen, dan hebben ze je niet gehoord. Maar als er eten op tafel staat, dan zitten ze al voordat je ze geroepen hebt. Ik heb goed nieuws voor jullie. Dat wordt dubbel genieten tijdens jouw heerlijke lunch.'

Elco komt de trap afdenderen en rent naar de gedekte tafel. Myrthe maakt een omweg achter de struiken, zodat het net lijkt of ze uit de bijkeuken komt.
'Hoi pap, hoi mam,' zegt ze en ze geeft beiden een knuffel.

Het is echt smikkelen geblazen met de broodjes die Ietje bij de warme bakker heeft gehaald. Croissantjes, zoete broodjes, bruine puntjes, maanzaadbroodjes en allerhande soorten beleg, allemaal netjes gerangschikt op bordjes en versierd met verse aardbeien en schijfjes meloen.

'Wat een verwennerij,' zegt pap tegen Ietje.

'Wat is het goede nieuws?' vraagt Ietje als ze haar eerste hap heeft doorgeslikt.

'Hm, wat lekker, zo'n maanzaadbolletje met kaas,' zegt mam. Ze neemt nog een flinke hap, een slok thee en geeft daarna pas antwoord.

'Ik zou liever eerst dooreten, maar jullie branden natuurlijk van nieuwsgierigheid naar het goede nieuws,' zegt mam. 'Nou ja, eigenlijk is het raar om over goed nieuws te spreken als dat te maken heeft met het overlijden van iemand.' Mam kijkt even heel treurig. 'Tante Margreet is altijd mijn lievelingstante geweest,' zegt ze en dan is ze even stil.

Myrthe kent tante Margreet alleen van de foto's uit het album. Vooral van erg oude foto's, toen haar moeder nog een kind was. Raar eigenlijk, dat mensen zomaar doodgaan. Als pappa en mamma maar nooit doodgaan...

Mam slikt even en zegt dan wat opgewekter: 'Aan de andere kant, tante Margreet is 87 jaar geworden en ze is rustig in haar slaap overleden. Een mooi einde van een leven, zou ik zo zeggen. Het had allemaal veel ellendiger gekund. En, nou ja, niemand heeft het eeuwige leven.'

'Ik heb nog geen goed nieuws gehoord,' zegt Elco met volle mond. Mam kijkt hem streng aan. 'Je weet het, hè? Straks vliegen de vieze broodstukjes weer in mijn haar en daar heb ik een ontzettende hekel aan.'

Elco slaat een hand voor zijn mond en kijkt beschaamd naar beneden.

'Oké,' gaat mam verder. 'Het goede nieuws dan maar. Eh... omdat

tante Margreet geen kinderen heeft en haar man niet meer leeft, worden haar bezittingen verdeeld over de familie. Dat betekent dat ik vijfduizend euro heb geërfd.'

Triomfantelijk kijkt ze in het rond.

'Fijn voor je, mam,' zegt Ietje met een spoor van teleurstelling in haar stem.

'Ik ben nog niet klaar met mijn verhaal,' zegt mam. 'Ik heb alleen nog maar verteld wat ik krijg, maar jullie krijgen ook een erfenis!' Drie paar ogen kijken haar zeer geïnteresseerd aan.

'Hoeveel?' vraagt Elco met volle mond. Hij begint te hoesten en mam staat bezorgd op om hem op zijn rug te kloppen.

Ik heb helemaal geen geld gewenst, denkt Myrthe verbaasd. En toch krijg ik een erfenis. O, dat hoort natuurlijk bij de pony. Ik moet een zadel en een hoofdstel kopen. Daar zal het wel voor zijn. Die vallende sterren doen écht hun best mijn wensen te vervullen. 'Hoeveel krijgen wij?' vraagt Myrthe en ze rekent in gedachten uit wat ze nodig heeft. Een zadel kost toch al snel drie- tot vierhonderd euro en een hoofdstel vijftig.

'Jullie krijgen alledrie... vijfhonderd euro!' zegt mam, alsof ze een prijs in de staatsloterij weggeeft.

Ietje en Elco beginnen te klappen. 'Yes!' zeggen ze in koor.

Dan kan ik er ook een poetsdoos bij kopen, denkt Myrthe. Of misschien een deken? Het zadel kan ik ook tweedehands kopen.

Ja, vijfhonderd euro is genoeg om alles voor mijn pony te kunnen kopen.

Mam gaat staan en schenkt iedereen nog een kopje thee in. Ze maakt een opgewonden indruk.

'Ik heb nog niet besloten wat ik met het geld ga doen,' zegt ze. 'Ik heb zoveel wensen. De keuken moet nog worden verbouwd, maar ik wil ook wel op vakantie, of eens lekker gaan winkelen zonder op het geld te hoeven letten...'

'Mogen wij het geld opmaken of moeten we het sparen?' vraagt Ietje een beetje benauwd.

Myrthe kijkt mam ook aan. Soms heeft mam van die, die plotselinge... principes. Dan wil ze bepalen wat de kinderen met hun zakgeld doen, of moeten ze ineens nuttige cadeaus aan elkaar geven met Sinterklaas.

'Dat mogen jullie zelf weten,' zegt mam gul. 'Ik zal me niet

bemoeien met hoe jullie je geld besteden. Ik zie het echt als een extraatje.'

Letje gaat rechtop zitten: 'Nou, ik heb wensen genoeg. Van vijfhonderd euro kan ik erg veel mooie kleren kopen, eh... in de uitverkoop natuurlijk. Maar ik zou ook graag een bank en een tv op mijn kamer willen. Dat wordt nog moeilijk kiezen.'

'En jij, Elco?' vraagt pap, die al een hele tijd niets heeft gezegd.

'Ach, heb jij helemaal niets geërfd, pap?' vraagt Letje meelevend.

'Wat zielig. Is pap de enige hier die niets krijgt?'

'Ja,' zegt mam. 'Pap krijgt niets, het leven is hard. Aan de andere kant, ik zal de komende tijd erg vrolijk zijn en dat is weer fijn voor pap.'

Pap grinnikt.

'Ik zet de vijfhonderd euro op mijn spaarrekening,' zegt Elco. 'Bij het spaargeld voor de nieuwe scooter. Dan heb ik al zo'n tweeduizend euro bij elkaar. Ik ben al dik over de helft!'

'Toch eentje in het gezin die paps spaarzaamheid heeft geërfd,' lacht mam. 'Gelukkig zijn jullie niet allemaal zoals ik.' Dan zegt ze nadenkend: 'Ik zou ook de tuin op kunnen knappen. Een moestuin maken, dat wil ik al jaren. Of een kas in de tuin, ja, dat zou mooi zijn. Dan kan ik tomaten en komkommers kweken en ze inmaken in potten, zoals mijn oma vroeger deed.'

Pap likt zijn lippen af. 'Mm..., klinkt goed,' zegt hij, 'maar we kunnen natuurlijk ook een keer met z'n tweetjes op vakantie. De kinderen blijken zich prima te kunnen redden zonder ons. Wat dacht je van een weekje Terschelling?'

'Terschelling? Ierland zul je bedoelen, of nee, ik wil wel een keer naar Egypte om piramides te bekijken. Of naar India of zo, iets mystieks,' zegt mam. 'Als we echt met z'n tweetjes weggaan, wil ik het graag een keer goed doen.'

'Oké dan,' zegt pap. 'Jij beslist, want het is jouw geld. Toch lief van je dat ik mee mag.'

'Ik heb toch iemand nodig om de koffers te dragen?' plaagt mam. Ze schieten beiden in de lach.

Ineens kijkt mam naar Myrthe.

'Jij hebt nog niets gezegd, Myrthe,' zegt ze. 'Wat wil jij met het geld doen? Vertel me nou niet dat jij ook gaat sparen, hè? Als we drie spaarfanaten in het gezin hebben, zijn Letje en ik als verspillers in

de minderheid.'

'Myrthes wens is al uitgekomen,' zegt Ietje voordat Myrthe zelf iets kan zeggen. 'Kijk maar in de stal, daar staat haar pony.'

'Hèè?' roepen pap en mam tegelijk uit. Ze springen van hun stoel en rennen naar het stalletje.

Myrthe holt achter haar ouders aan. Wat stom van Ietje dat ze het zo plompverloren heeft gezegd! Ze had het zelf willen vertellen.

Pap en mam hebben Passage al gezien. Ze zetten nog grotere ogen op dan Elco eerder op de dag had gedaan.

'Hij kwam vanmorgen zo het pad opdraven,' legt Myrthe uit. 'Toen heb ik hem maar even op stal gezet, anders... anders was hij misschien ergens in het prikkeldraad gelopen.'

'Hmm,' zegt pap en hij krabt zich eens achter zijn oor.

Ietje is hen achterna gelopen. 'Myrthe heeft gisteren drie vallende sterren gezien,' zegt ze. 'En ze wenste elke keer een pony. Nou, die is er gekomen. Zie je wel dat wensen uitkomen als je een vallende ster ziet? De pony is het bewijs.'

Mam kijkt ongelovig en pap schudt zijn hoofd. 'Die pony is natuurlijk uit een weiland ontsnapt,' zegt hij. 'Ik ga meteen de politie bellen om te vragen of er eentje wordt vermist.'

'Wacht nou even,' begint Myrthe, maar haar vader is al naar binnen gerend.

Een paar minuten later is pap terug.

'Nou, de politie heeft nog geen vermissing doorgekregen,' zegt hij.

'Maar dat kan natuurlijk nog komen. Ze boden aan hem te laten ophalen, maar ik heb gezegd dat hij hier wel even kan blijven staan totdat de eigenaars zich melden. Hij komt natuurlijk uit de buurt.'

Myrthe slaakt een zucht van verlichting. Nu heeft ze nog even tijd om pap en mam te overtuigen. Snel gaat ze haar map uit haar kamer halen. De map met al haar aantekeningen over paardenziektes, netjes alfabetisch gesorteerd en met verschillende kleurtjes voor de symptomen en de beste behandeling. Als pap en mam de map zien, moeten ze toch begrijpen dat ze genoeg verstand van pony's heeft om Passage te kunnen verzorgen. Met hem zal zeker niet hetzelfde gebeuren als met Starky, dat weet Myrthe zeker. Ze moet alleen pap en mam nog zien te overtuigen.



5. Overtuigingskracht



Pap en mam staan nog bij het stalletje als Myrthe terug komt met haar aantekeningen. Ze laat ze aan haar ouders zien.

'Ik weet alles over ziektes van pony's en paarden en ook hoe je ze moet verzorgen. Ik heb het allemaal opgeschreven, hier, kijk maar. Jullie hoeven niet bang te zijn dat Passage hoefbevangen wordt zoals Starky, want ik weet precies hoe ik dat kan voorkomen.'

'Heet de pony Passage?' vraagt pap. 'Dan weet je dus van wie hij is.'

'Nee, ik heb hem zelf zo genoemd,' zegt Myrthe. 'Omdat hij zo prachtig draaft. In de Grand Prix lopen paarden in de passage, dat is een soort verheven draf. Het is dan net of ze dansen, zó mooi!'

'Wat heeft het voor zin die pony een naam te geven?' vraagt mam. 'Hij is hier maar voor even.'

'Nee, mam,' legt Myrthe geduldig uit. 'Ik heb gisteravond drie keer een vallende ster gezien en drie keer heb ik gewenst dat ik een pony zou krijgen. Nou, vanmorgen kwam Passage ons pad oplopen en hij wilde meteen met mij mee. Daar hebben de sterren voor gezorgd. Hij is echt niet van iemand...'

Pap schudt zijn hoofd. 'Myrthe, het zou erg mooi zijn als het verhaal van die vallende sterren zou kloppen, maar het is gewoon een verzinsel. Pony's komen echt niet uit de lucht vallen. Deze pony is gewoon uit het weiland ontsnapt en straks komt zijn baasje erachter en die belt de politie of hij gaat op zoek in de buurt.'

'Ik heb tientallen vallende sterren gezien,' zegt mam. 'Net zoveel keren heb ik een wens gedaan, maar er is er nog nooit eentje uitgekomen. Wensen komen alleen uit in sprookjes. Die pony is gewoon van iemand en al zou niemand zich komen melden, wat ik niet denk, dan nog mag hij hier niet blijven. We zijn heel duidelijk geweest over een pony op ons erf, die komt er gewoon niet! Wees blij met de vijfhonderd euro die je hebt gekregen en bedenk wat je daarmee wilt gaan doen. Dat geld is tenminste echt.'

'Dat geld is voor de pony,' houdt Myrthe vol. 'Daar koop ik een zadel en een hoofdstel voor. Zien jullie dan niet dat het allemaal

klopt? Van het geld kan ik precies een zadel en hoofdstel kopen. Daar hebben de sterren voor gezorgd, omdat ik drie keer dezelfde wens heb gedaan. Drie keer, hoor! Ik had ook wat anders kunnen wensen, maar ik heb drie keer precies dezelfde wens gedaan. Daarom is de pony ook de mooiste pony, die ik ooit heb gezien.' 'Je kunt het allemaal mooi verzinnen,' zegt mam. 'Je bent ook pas elf, dan kan alles nog in het leven. Je hebt net zoveel fantasie als ik toen ik zo oud was als jij.'

'Het is geen fantasie,' zegt Myrthe en ze begint van boosheid met haar voet op de grond te stampen. 'Ik ben ook niet p as elf, maar  al elf jaar. Jullie blijven me als een baby behandelen. Denk je dat dat leuk is?'

'Als je niet uitkijkt, ga je zelf op een pony lijken met dat stampvoeten van je,' zegt pap. 'H e Martha? Die dochters van je hebben toch wel veel van jou hoor. Veel temperament, hahaha. Nou, ik ga nog een broodje eten en dan de auto uitpakken, anders staan we hier vanavond nog.'

Mam wrijft over haar buik. 'Mmm...,' zegt ze en ze loopt snel achter pap aan. 'Ik wil nog een maanzaadbolletje!'

Myrthe gaat weer in het hoekje van de stal bij Passage zitten. De pony is aan het stro begonnen, maar Myrthe heeft geen oor voor het rustige geknabbel.

Waarom begrijpen pap en mam me niet, denkt ze, terwijl de tranen over haar wangen stromen. Waarom geloven ze me niet als ik vertel over de vallende sterren. Waarom word ik altijd behandeld als een klein kind?

'Misschien kun jij me vertellen waar je vandaan komt,' zegt Myrthe snotterend tegen Passage. 'Pap en mam denken dat je uit een weiland bent ontsnapt, maar ik denk dat je door de sterren bent gestuurd. Wie heeft er nou gelijk?'

De pony kijkt haar aan en vertrekt zijn onderlip. Het is net of hij iets gaat zeggen. Ja, waarom eigenlijk niet? denkt Myrthe.

'Zeg het maar in je eigen woorden,' moedigt Myrthe hem aan. 'Ook al spreek je een andere taal, probeer het toch maar. Ik kan vast wel iets verstaan. Ik ken ook al veel Engelse woorden en ook een paar Duitse en Franse.'

Passage begint rondjes te draaien en Myrthe staat op, want de pony trapt bijna op haar voeten.

'O, je praat natuurlijk in paardentaal en dat is een lichaamstaal,'
begrijpt Myrthe. 'Die rondjes, bedoel je daar iets mee?'
Passage schudt zijn hoofd.

'Oh, niet dus.'

Passage begint weer rondjes te lopen, sneller en sneller.

'Kijk uit joh, zo meteen breek je een been,' waarschuwt Myrthe en
ze drukt zich tegen de muur aan om niet in de weg te staan. De
pony blijft rondjes draaien, sneller en sneller.

Ik kan hem beter uit de stal halen, denkt Myrthe angstig. Dit
stalletje is veel te klein om rondjes in te draaien. Straks verdraait
hij nog zijn kogel of verrekt hij een pees. Er mag niets met Passage
gebeuren, want dan mag hij zeker niet blijven!

Myrthe pakt Passage bij zijn halster en loopt met hem naar buiten.
De pony loopt dribbelend naast haar en hinnikt een paar keer.
Myrthe probeert het hek naar de wei open te doen, maar dat valt
niet mee met zo'n drukke pony.

'Rustig nu,' beveelt ze en ze geeft een kort rukje aan zijn halster.
Passage schrikt van haar strenge stem en staat even stil, net lang
genoeg voor Myrthe om het hek open te duwen. Dan houdt ze de
pony niet meer, hij springt gewoon het weiland in en draaft weg.
De schapen beginnen verbaasd te blèren als ze Passage zien en
hollen naar een hoek van de wei. Dat vindt Passage prachtig. Hij
galoppeert eerst voor hen uit, dan achter hen aan en is één brok
levenslust.

Oei, dit gaat niet goed, denkt Myrthe en ze loopt het weiland in om
de pony te vangen. De schapen zijn helemaal wild geworden, dat
zullen pap en mam niet leuk vinden.

Passage denkt dat Myrthe een spelletje met hem wil spelen. Hij
laat haar even dichtbij komen, maar als ze in de buurt van zijn
hoofd is en zijn halster wil pakken, draait hij zich snel om en rent
bokkend weg.

Myrthe geeft het al snel op. Ze kent dit soort spelletjes van de
manegepony's. Passage weet precies dat ze hem wil vangen en zal
dat niet laten gebeuren. Trots en triomfantelijk draaft hij met
opgeheven staart achter de schapen aan, die al wat minder hard
hollen. Ze hebben het snel warm in de felle zon, ook al zijn ze
geschoren.

Myrthe gaat er maar bij zitten. Weer wordt ze betoverd door de sierlijke draf van Passage. Hij zweeft door de wei, het is alsof zijn hoeven de grond niet eens raken.

'Wat is er aan de hand?' roept pap vanuit de verte. Hij loopt op een drafje het weiland in, naar Myrthe toe. 'Waarom rennen de schapen zo? Waarom heb je die pony in de wei losgelaten? Dat geeft veel te veel onrust.'

'Hij werd zo druk op stal,' zegt Myrthe, als haar vader naast haar staat. 'Passage moest gewoon even bewegen, anders wordt hij gek. Het is een pony met veel temperament.'

'O ja, hoezo?' vraagt pap.

'Je hebt koudbloeden en warmbloeden,' legt Myrthe uit. 'Een warmbloed is een combinatie van koudbloed en volbloed. Hoe hoger een pony in het bloed staat, hoe meer hij voor de sport gefokt is. Hij moet dan veel bewegen om zich gelukkig te voelen. Edith zegt altijd dat je volbloedpaarden moet vergelijken met een racewagen. Een koudbloed is meer een eh, een bestelbus of zoiets.' 'Ik snap niets van dat koudbloed en warmbloed,' zegt pap. Hij is al wat geruster nu de schapen gestopt zijn met rennen en komt naast Myrthe zitten.

'Heeft een koudbloed bloed dat koud is en is het bloed van een warmbloed warmer?' vraagt hij.

'Nee, het heeft niets met de temperatuur van het bloed te maken,' zegt Myrthe. 'Het heeft met temperament te maken. Je zei toch net dat mam en Ietje en ik temperament hebben? Zo kun je het bij paarden ook zien. Een volbloed wordt steeds drukker als hij wordt gereden. Hij gaat soms door tot hij er letterlijk bij neervalt. Een koudbloed kan eerst heel fris zijn, maar als je lang met hem werkt, dan wordt hij steeds slomer. Passage is een echt volbloedpaardje. Zie je de aderen op zijn hals verschijnen? Dat zie je bij een koudbloed niet, die heeft ook een dikkere huid.'

'Zo, jij hebt er een hele studie van gemaakt,' zegt pap, maar er klinkt toch bewondering in zijn stem.

Myrthe kijkt hem aan. Meent hij echt wat hij zegt? Ja, aan haar vaders gezicht te zien maakt hij geen grapje. Myrthes krijgt weer een beetje hoop. Als ze eerst pap ervan kan overtuigen dat ze een pony waard is, dan volgt mam misschien ook. En trouwens, als

niemand zich voor de pony komt melden, dan kunnen pap en mam hem moeilijk wegdoen. Zo'n prachtige pony kan toch niet op de markt worden verkocht?

'Albert, Myrthe!' Mam roept vanuit de tuin. Pap springt op en trekt Myrthe aan haar arm omhoog. Met tegenzin komt Myrthe overeind. Ze weet nog niet zeker of ze pap heeft overtuigd. Had ze maar iets meer tijd gehad. Langzaam volgt ze haar vader naar de boerderij.

'De eigenaars van de pony hebben zich gemeld,' roept mam als ze dichterbij zijn. 'Ze komen hem zo halen.'

Myrthe wordt duizelig en begint te wankelen. Haar wereld stort in.

Pap slaat beschermend een arm om haar heen.

'Het leven is hard,' zegt hij spijtig.



6. Pirouette



Als versteend blijft Myrthe staan. Het is niet waar, denkt ze, het kán niet waar zijn. Passage is mijn pony, hij kán van niemand anders zijn!

Maar het is wel waar, de pony heeft een eigenaar, twee eigenaars zelfs. Een volwassen vrouw en een meisje komen hun erf opfietsen.

'Hallo, ik ben Mirjam,' stelt de vrouw zich vrolijk voor. 'En dit is mijn dochter Gaby.'

Gaby knikt schuw naar Myrthes vader en moeder, maar kijkt Myrthe niet aan.

'We hebben van de politie gehoord dat Pirouette bij jullie is komen aanlopen,' gaat Mirjam verder. Ze wijst naar de wei. 'Ik zie hem al lopen, de dondersteen. Pier heeft altijd wat bijzonders, is net even iets anders dan onze andere pony's. Volgens mij heeft hij teveel energie.'

Haar aanstekelijke lach wordt overgenomen door pap en mam.

Myrthe staart naar Gaby, die schuin achter haar moeder blijft staan. Ineens herkent ze haar. Zo zonder cap ziet het meisje er heel anders uit. Gaby krijgt elke donderdag privéles van Edith. Myrthe staat daar vaak bij te kijken. Met jaloerse blikken, moet ze eerlijk toegeven. Gaby kan erg goed dressuurrijden en ze heeft een prachtige pony, die als een balletdanser kan bewegen, net als Pirouette. De pony waarop ze les krijgt, is niet Pirouette.

Myrthe volgt wel meer kinderen die privéles van Edith krijgen en met de meeste heeft ze wel eens gesproken. Vaak helpt ze de meisjes met het inladen van hun pony. Veel leerlingen die privéles krijgen komen met de trailer naar Edith toe, omdat ze te ver wonen om met hun eigen pony over straat te gaan. Met Gaby heeft Myrthe nog nooit een praatje gemaakt. Ze komt nooit met de trailer. Logisch, ze blijkt ook in de buurt te wonen.

Gaby kijkt altijd bloedserius en is erg stil. Ze heeft Myrthe nog nooit recht aangekeken en ze praat alleen tegen haar pony en heel

af en toe zegt ze iets tegen Edith. De kinderen op de manege zeggen dat Gaby arrogant is, maar Myrthe denkt dat ze dat zeggen omdat ze jaloers op haar zijn. Myrthe kan dat weten, want zij is zelf jaloers op Gaby. Zo wil ze ook kunnen rijden en zo'n mooie pony wil ze ook het liefste van de hele wereld. En dat leek even werkelijkheid te zijn geworden... Myrthe slaat haar ogen neer en bestudeert haar gymschoenen.

Mirjam legt grinnikend uit dat de pony wel vaker uit het weiland springt en ervandoor opgaat. 'Het is een avontuurlijke pony. Zijn naam is Pirouette, bijgenaamd Pier, omdat hij al een pirouette sprong toen hij een paar uur oud was. Een lenige wildebras, dat is hij altijd geweest. Zo'n dier dat altijd op zoek is naar ontsnappingsmogelijkheden. Laat je het hek even open staan, dan heeft hij het al gezien en is hij weg. Hangt het stroomdraad iets te slap, dan wurmt hij zich er tussendoor. Deze keer kwamen we er pas een uur geleden achter dat hij niet meer in het weiland stond. We zijn net terug van een wedstrijd. Gaby wilde hem pakken om te rijden en zag hem niet staan. Waarschijnlijk is hij over de omheining gesprongen. Nou ja, en eentje mis je niet zo snel. We hebben wel twintig pony's buiten staan, dus eentje minder valt ons niet meteen op. Dom van ons, want bij Pier kun je dit soort avonturen verwachten.'

'Waarom heeft u zoveel pony's?' vraagt mam verbaasd. 'Je kunt toch maar op één pony tegelijk rijden?'

'Wij fokken pony's, goede sportpony's,' zegt Mirjam trots. 'We hebben een paar fokmerries en de veulens fokken we zelf op. Als ze vier jaar zijn, dan rijden we ze in en dan verkopen we ze. Een enkeling houden we wat langer, als we er bijvoorbeeld heel veel in zien. Gaby is al met drie van onze pony's Z-dressuur geweest, dat is natuurlijk goede reclame voor onze stal.'

'Die Pirouette is een hele goede pony, dat kun je wel zien,' zegt pap. 'Myrthe, onze dochter, zei dat ze nog nooit een pony heeft gezien, die zo mooi kan draven.'

Mirjam knikt naar Myrthe. 'Jij hebt er kijk op,' zegt ze. 'Pirouette is inderdaad een hele goede. Hij is nu vier jaar en het is tijd om wat meer met hem aan het werk te gaan, want hij verveelt zich in de wei. De andere pony's willen nooit zolang spelen als hij. Gaby is

hem al een paar maanden aan het beleren en ze vindt dat hij erg veel talent heeft. Maar helaas heeft ze te weinig tijd om hem elke dag te rijden. Ze heeft zo'n zes pony's te rijden en dat is wel erg veel. Ze moet natuurlijk ook nog naar school en de wedstrijdpony's gaan voor.'

Myrthe kijkt naar Gaby. Het meisje heeft nog niets gezegd. Als haar moeder over haar praat, trekt ze onwillekeurig haar schouders op, alsof ze helemaal niet blij is met al die aandacht. 'Ik ga Pier even halen,' mompelt ze. Gaby loopt het weiland in en fluit op haar vingers. Pirouette komt in uitgestrekte draf naar haar toe en laat zich meteen vastpakken. Het is alsof hij opgelucht is, net als vanmorgen, toen Myrthe hem ving. Gaby knipt een touw aan zijn halster en de pony loopt rustig achter haar aan.

Myrthe voelt de tranen achter haar ogen branden, maar doet haar best daar niets van te laten zien. Haar droom is aan diggelen. Passage, nee Pirouette, zal nooit haar pony zijn. Hij heeft een eigenaresse, of eigenlijk twee, zoals pap had voorspeld. En die vallende sterren en wensen die uitkomen, daar klopt dus helemaal niets van.

Het is precies zoals mam zei. Wat een oen ben ik dat ik erin heb geloofd, denkt Myrthe. Maar het leek allemaal zo echt te zijn, zó meer dan toevallig. Ze dacht echt de pony uit haar dromen te hebben gevonden. Zelfs de vijfhonderd euro leek speciaal voor een zadel en hoofdstel bestemd te zijn.

Nu drupt er toch een traan over Myrthes wang, maar ze veegt hem snel weg. Pap heeft het gezien en hij trekt Myrthe, die wat achteraf is gaan staan, naar voren.

'U mag mijn dochter wel bedanken,' zegt hij tegen Mirjam. 'Myrthe heeft jullie pony op het pad opgevangen en bij ons op stal gezet. Ze heeft hem heel goed verzorgd met stro, gras en vers water. We weten niet van wie ze het heeft, want Martha en ik hebben niets met paarden, maar Myrthe is sterk besmet met het paardenvirus.' Mirjam steekt haar hand naar Myrthe uit. 'Nou, ontzettend bedankt dat je hem hebt gevangen. Wie weet wat er anders met hem was gebeurd. Hij had in het prikkeldraad kunnen lopen of door een auto zijn aangereden. Bedankt voor je goede zorgen. Misschien vind je het leuk om een keer bij ons te komen kijken?'

We wonen vlakbij de manege, net voor het bosje.'
Myrthe kent de boerderij en heeft de pony's in de wei zien lopen,
want ze fietst er bijna elke dag langs.
'Ik weet waar jullie wonen,' zegt ze zachtjes. 'Dank u wel voor de
uitnodiging. Ik wil Pass... Pirouette graag nog een keer terugzien.'



7. Fouten van een ander



'Ik ben er uit,' zegt mam de volgende ochtend bij het ontbijt. 'Ik weet nu zeker wat ik met het geld ga doen. Ik koop een nieuw fornuis, zo'n mooi, ouderwets fornuis, maar dan wel nieuw nagemaakt. Zo'n fornuis is verschrikkelijk duur, dus ik zou het anders nooit kopen.' Dan kijkt ze pap aan en vervolgt: 'En ik ga samen met jullie vader een weekend naar een hotel aan het strand. Lang genoeg om er eens helemaal uit te zijn en kort genoeg voor jullie om niet die vreselijke dingen te kunnen doen die wij vroeger deden als onze ouders weg waren.'

Myrthe pakt nog een boterham en besmeert hem met pindakaas. Mam zit op haar praatstoel, maar Myrthe luistert nauwelijks. Ze heeft de hele nacht aan Pirouette gedacht.

'Jullie wilden toch ver weg, naar een mystiek land?' zegt Letje. 'Dan is één nachtje hotel aan het strand niet echt een groot, mystiek avontuur, zeg. Hier in Nederland heb je niet eens kans om malaria te krijgen.'

'Tsja, je moet kiezen in het leven,' zegt mam. 'Van zo'n fornuis heb ik de rest van mijn leven plezier en van zo'n reis kun je alleen de foto's later nog bekijken. Nou ja, én de malaria laten behandelen. Eigenlijk is Albert ook een beetje bang voor zo'n verre reis met kans op malaria.' Ze knipoogt naar pap. 'Hè Albert?'

Pap haalt zijn schouders op en verzucht: 'Ja hoor, ik ben een beetje bang.'

Het gaat weer over de erfenis, denkt Myrthe en ze slaakt een diepe zucht, die door de anderen niet eens wordt opgemerkt.

'Daar komt het eigenlijk wél op neer,' zegt mam ineens ruziezoekerig tegen pap. 'Je bent bang voor prikken en die zijn nodig om naar een tropisch land te gaan. Je wilt sowieso niet langer dan vier uur in een vliegtuig, omdat de wc'tjes daarin te klein zijn en je het maar vier uur kunt ophouden. Nou, in vier uur kom je niet verder dan Spanje of Portugal en zéker niet in India!' 'Klap nog even verder uit de school,' broemt pap. 'Ik voel me al zo min omdat ik als enige van het gezin niet tot de erfgenamen van

tante Margreet hoor.'

Erfenis... denkt Myrthe.

Pap pakt een boterham en legt er nijdig een plak worst op. 'Ik hou helemaal niet van vakantie. We hebben hier toch alles? En trouwens, je wilt toch liever dat fornuis? Ga anders met een vriendin naar India of Egypte, of waar je ook maar heen wilt. Of ga samen met je zus. Gardien zou dat maar al te leuk vinden.'

'Waarom kun je niet met je dochter gaan?' vraagt Letje beledigd.

'Heb je daar wel eens aan gedacht? Over een maand ben ik volwassen, hoor!'

'Meerderjarig,' zegt Elco.

'Dat is hetzelfde.'

'Nietwaar,' zegt Elco.

'Stop!' zegt mam. 'Ik heb gekozen voor een fornuis, dus het mystieke Oosten laat ik even voor wat het is. Hebben jullie al besloten wat je met het geld gaat doen?'

De erfenis, deel 2. In gedachten doet Myrthe een omroepster na.

'Ik ga maandag kijken naar een bank voor mijn kamer,' zegt Letje en ze neemt een slokje thee. 'En naar een nieuwe laptop.'

'Dat kost samen méér dan vijfhonderd euro,' zegt pap.

'Ja, maar ik kan toch pas kiezen als ik het alletwee heb gezien?

Kijken is nog niet kopen, hoor.'

'Ik koop een nieuw racket,' zegt Elco.

De erfenis, deel 3, denkt Myrthe spottend.

Elco loopt naar de koelkast en haalt er een vol pak melk uit. 'Ik heb echt een heel mooie in de sportshop zien hangen, met een nieuw soort bespanning. Met m'n oude racket sta ik voor gek op de baan.'

'Je bent toch voor een scooter aan het sparen?' vraagt mam.

'Ik kan ook een tweedehands scooter kopen,' zegt Elco. 'Dan heb je ook minder kans op diefstal. Of ik wacht nog een tijdje. Misschien is het toch beter te blijven fietsen. Dat is goed voor mijn conditie.'

'Wat een verstandige kinderen hebben wij,' zegt pap tegen mam en zij knikt. Ze zijn hun gekibbel alweer vergeten.

'En wat gaat onze Myrthe met haar geld doen?' Pap stoot haar aan.

De erfenis, deel 4! Myrthe gaat rechtop zitten en doet of ze nadenkt. Gelukkig, ik ben er ook nog, denkt ze. Wat ik wil? Dat

weten ze toch al?

'Ik heb wel een idee voor Myrthe,' zegt mam, terwijl ze de tafel begint af te ruimen. 'Het lijkt me een goed idee als je je kamer verandert in een tienerkamer. Dan neem je allemaal nieuwe, moderne kleuren. Er mag wel een ander bed komen met wat leuke dekbedovertrekken en dat bureautje van je mag ook wel vervangen worden.'

Myrthe fronst haar wenkbrauwen. Ze heeft het gevoel of haar moeder van een andere planeet komt. Haar kamer veranderen? Wie bedenkt nou zoiets!

'Wij leggen er ook geld bij,' zegt mam haastig. 'Want anders hadden wij je tienerkamer natuurlijk ook betaald. Maar nu kun je echt een supergave kamer maken. Misschien wil je ook wel een bank op je kamer, net als Ietje.'

Myrthe kijkt haar moeder fel aan. Het is nu alles of niets! 'Ik hoef geen nieuwe kamer. Ik wil alleen maar een eigen pony, net als Ietje toen zij elf was!'

'Daar hebben we het al duizend keer over gehad,' zegt mam geïrriteerd. 'Je weet dat we nooit meer een pony nemen na wat er met Starky is gebeurd.'

Myrthe springt van haar stoel en gaat tegenover haar moeder staan. 'Ik ben toch niet hetzelfde als Ietje?' zegt ze met overslaande stem. 'Ik zou mijn pony nooit in de steek laten.'

'Dat heb ik niet gedaan,' begint Ietje. 'Ik heb...'

Myrthe onderbreekt haar. 'Jij hebt Starky wél in de steek gelaten. Als jij hem was blijven verzorgen, dan was hij nooit doodgegaan. Jij verdiende geen eigen pony, jij...'

'Oh wat ben jij gemeen!' roept Ietje en dan barst ze in tranen uit. Ze rent de trap op naar haar kamer.

'Moet dat nou zo?' probeert pap de zaak te sussen.

'Ja!' Myrthe gilt het bijna uit. Ze klopt met haar vinger op haar borst. 'Want ik word gestraft voor de fouten van een ander! Het is toch oneerlijk dat Ietje wel een pony heeft gekregen toen ze elf was en dat ik niet dezelfde kans krijg? Ik leg die vijfhonderd euro bij de pony en ik hoef nooit meer zakgeld. Of een cadeautje voor mijn verjaardag of Sinterklaas. Of een tienerkamer. Het enige wat ik echt, écht wil, is een eigen pony!'

Myrthe ziet pap naar mam kijken, die heftig 'nee' schudt.

Ik heb pap wel overtuigd, weet Myrthe. Hij wil wel, maar mama niet.

Myrthe barst in huilen uit en roept met verstikte stem: 'Iedereen hier krijgt wat hij het liefste wil, behalve ik. Dat is niet eerlijk!' Woedend van machteloosheid rent ze het huis uit.

Myrthe grist haar fiets uit de schuur. Zonder om te kijken, rijdt ze zo snel mogelijk van huis. Ze wil weg, weg van huis, weg van mam en Ietje en Elco. Weg van iedereen, die kan en mag kopen wat hij maar wil.

Niet eerlijk, niet eerlijk, gonst het door haar hoofd.

Myrthe is het pad al af en rijdt linksaf de straat op. Een auto stopt met gierende remmen en Myrthe hoort een keiharde toeter. Ze draait haar hoofd om en wijst naar haar voorhoofd.

'Jullie rijden allemaal te hard!' roept ze.

De chauffeur van de auto rijdt om haar heen, stopt en draait het raampje open.

Myrthe scheurt langs de auto.

'Wacht eens even,' hoort ze de chauffeur roepen.

'Ach man, stik!' zegt Myrthe en tot haar verbazing lucht dat op.

Nog nooit eerder heeft ze het in haar hoofd gehaald om zoiets tegen iemand te zeggen.

De chauffeur haalt zijn schouders op en passeert Myrthe voor de tweede keer. Hij kijkt haar niet aan, maar rijdt wel met een wijde boog om haar heen.

Myrthe trapt stevig door, ze weet alleen niet waar naartoe.

Automatisch slaat ze weer linksaf, dat is de weg naar de manege.

Nog harder zet ze af op de pedalen en haar haren wapperen in de wind.

Het is niet eerlijk, denkt ze nog een keer. Met een woest gebaar wrijft ze de opgedroogde sporen van haar tranen van haar wangen. Dan gaat ze wat langzamer rijden. Ze is al bijna bij de manege. Myrthe haalt diep adem. Ja, op de manege zal ze zich vast beter gaan voelen. Misschien kan ze Edith ergens mee helpen. Normaal komt Myrthe nooit op zondag op de manege. Pap en mam willen dan altijd iets leuks met het gezin doen. Nou ja, behalve als Elco moet tennissen, of als pap weer iets moet

vertimmeren. Of als mam haar zus op bezoek krijgt. Dan gaan ze met z'n tweeën ergens koffie drinken en dan moet de rest van het gezin het maar uitzoeken. Eigenlijk zijn er al weken voorbij gegaan zonder dat ze iets als gezin hebben gedaan. Laat staan iets leuks.

Voortaan ga ik op zondag ook naar de manege, beslist Myrthe. Iedereen doet toch waar hij zin in heeft, waarom zou ik dat niet doen? Op de manege vind ik het veel leuker dan thuis. Misschien mag ik bij Edith komen wonen. Ja, dat ga ik haar vragen. Edith heeft toch geen kinderen.

Myrthe wil afslaan naar de manege, maar ziet dan een kudde pony's in het weiland. Dat zijn de pony's van Mirjam en Gaby! Myrthe stopt bij het weiland. Ze ziet Pass.. eh Pirouette er niet bij staan. Hij zal toch niet weer uit het weiland zijn ontsnapt? Ze gaat toch maar even poolshoogte nemen en fietst het erf van de boerderij op.



8. Dressuur



Als ze langs de boerderij is gereden, ziet Myrthe dat er achter het huis een grote buitenbak ligt. Daarin rijdt Gaby op Pirouette. Ineens schrikt Myrthe terug van haar beslissing. Gaby wil vast niet met haar praten, ze praat toch nooit met iemand? Ik kan beter weer omkeren, denkt Myrthe en ze begint te remmen.

Maar Gaby heeft haar al gezien. Ze zwaait en roept: 'Hoi Myrthe, kom je even naar Pier kijken? Volgens mij heeft hij je gemist.' Aardig van Gaby om dat te zeggen, denkt Myrthe verbaasd. Ze zet haar fiets tegen een schuur en loopt het laatste stukje naar de buitenbak. Gaby komt naar haar toe draven.

Wat zit Gaby toch keurig rechtop, denkt Myrthe. En wat kan Pirouette mooi lopen! Het gekke is dat ze nu geen jaloezie voelt, terwijl ze op de manege altijd jaloers toekijkt als Gaby les heeft. Ze heeft toch alle reden om jaloers op Gaby te zijn!

'Wil jij even op hem rijden?' vraagt Gaby.

'Ik op Pirouette?' vraagt Myrthe. Ze kan haar oren niet geloven. Gaby knikt.

'Nou graag!' zegt Myrthe en ze duikt onder de omheining door, de bak in.

Gaby stijgt af.

'Je hebt zeker geen cap bij je, hè?' zegt ze. 'Neem de mijne maar.' Myrthe neemt de cap van haar over. Hij past prima. Daarna neemt ze de stijgbeugel in haar linkerhand en ze zet de beugel onder haar rechteroksel voor de maat.

'Die mogen wel twee gaatjes korter,' zegt Myrthe. 'Wat raar, we zijn toch even lang?'

'Als je goed dressuur wilt rijden, dan moeten je beugels behoorlijk lang zijn,' zegt Gaby. 'Dit is een dressuurzadel, je been ligt dan mooi aan het lichaam van je pony. Als je je beugels in dit zadel te kort hebt, dan komen je knieën voor de wrong uit. Begin maar eens met één gaatje korter. Als je ze straks nog te lang vindt, kom ik wel even helpen, maar ik denk niet dat dat nodig is.'

'Pirouette is best groot,' zegt Myrthe als ze is opgestegen. 'Hoger dan de pony's van de manege.'

'Hij is een E-pony,' zegt Gaby. 'Pier is bijna 1.55 meter en hij heeft zulke ruime gangen, dat hij wel bij de paarden mee zou kunnen doen.'

Dat merkt Myrthe even later als ze in draf overgaat. In stap ging alles nog goed. Zo druk en ondeugend als Pier op stal en in de wei is, zo rustig en gehoorzaam is hij in de bak. Maar als hij begint te draven, weet Myrthe niet wat haar overkomt. Alles onder haar lijkt heen en weer te schommelen en ze voelt zich ineens een beginnende ruiter. Ze wiebelt van links naar rechts en van voren naar achteren. Snel gaat ze weer over in stap.

'Sorry hoor,' zegt ze tegen Gaby en ze voelt zich een ontzettende oen. 'De pony's op de manege draven heel anders. Het is net alsof ik opnieuw moet leren rijden.'

Gaby begint te lachen. 'Dat zeggen alle kinderen, die hier een pony komen kopen, maar meestal gaat het al snel beter. Je moet gewoon even wennen aan zijn beweging.'

Dat geeft Myrthe moed en ze draaft weer aan.

'Draai je dijbenen maar iets naar binnen, zodat je knieën vaster aan het zadel komen te liggen,' zegt Gaby. 'En probeer je lang te houden in je bovenlichaam.'

'Je lijkt op Edith als ze lesgeeft,' zegt Myrthe en ze probeert precies te doen wat Gaby heeft gezegd.

Na een paar rondjes gaat het al beter.

'Je kunt zeker niet op hem doorzitten?' vraagt Myrthe na een tijdje. Als je hogere dressuur rijdt, moet je doorzitten in plaats van licht te rijden. Maar Myrthe is bang dat ze dan weer alle kanten op wordt geklotst.

'Probeer maar,' moedigt Gaby haar aan. 'Probeer het ritme van zijn beweging te vinden, dan lukt het wel. Laat je niet opgooien, maar ga mee met het golven van zijn rug. Doe maar alsof je zijn rug wilt masseren.'

Myrthe gaat even terug naar stap, draaft dan weer aan en blijft doorzitten.

Meegaan met de beweging, zijn rug masseren, zegt ze een paar keer tegen zichzelf en het werkt. Myrthe hoeft er niet meer op te

letten rechtop te zitten, dat gaat vanzelf. Het lijkt wel of haar benen langer worden en ze voelt zich voor het eerst echt midden op een pony zitten. Edith zegt altijd dat ze dat moet voelen.

'Wel gewoon blijven ademen, hoor,' zegt Gaby.

O ja, ik moet me inspannen om te ontspannen, denkt Myrthe en dan ineens, voelt ze zich zó gelukkig. Vergeten is de ruzie met mam, vergeten de stomme discussie over wat ze met de vijfhonderd euro moet doen. Vergeten zelfs de droom, die aan diggelen is gevallen.

Ik rijd op een pony, die kan dansen, denkt Myrthe jubelend. Het lijkt of ze vaster in het zadel wordt getrokken, of ze aan de rug van Pirouette zit vastgekleefd. Ze voelt zich één met hem, ze hoort gewoon op hem te zitten.

Als Myrthe na een tijdje in stap overgaat, zegt ze tegen Gaby: 'Ik heb nu pas het gevoel dat ik echt een keer dressuur heb gereden.

Wat gaaf! Wat is dit een geweldige pony!'

'Haha,' zegt Gaby enthousiast. 'Deze geweldige pony kan nog bijna niets, hij moet nog hartstikke veel leren. Wil je op mijn andere pony rijden? Dan merk je pas wat echt dressuurrijden is.'

'Nou en of ik dat wil!' zegt Myrthe uit de grond van haar hart.

'Maar ik denk niet dat er een pony op de hele wereld te vinden is, die beter is dan Pirouette. Weet je dat ik hem stiekem Passage heb genoemd toen hij bij ons was? Ik heb hem echt in de passage zien gaan. Volgens mij kan hij later wel in de Grand Prix lopen.'

'Helaas blijft hij daar te klein voor,' zegt Gaby. 'Maar bedankt voor het compliment. Stap je hem even uit? Dan zadel ik Mahony op.'

Myrthe geeft Pier de lange teugel en ze klopt hem op zijn bezwete hals. De pony is ineens heel rustig.

Myrthe ontspant zich. Vanaf de deinende ponyrug bekijkt ze de boerderij met het rieten dak, de gezellige stallen met geopende bovendeuren, het met hout omheinde weiland met de veelkleurige pony's en de bomen en struiken, die het landgoed omzomen.

Ineens denkt ze: woonde ik hier maar in plaats van thuis. Wat is het hier mooi en vredig. Ja, ik wil hier wel voor altijd blijven.

Weet je wat? Ik ga gewoon niet meer terug naar huis. Ze zullen me daar toch niet missen. Ze zijn thuis alleen maar geïnteresseerd in

nieuwe fornuizen en tennisrackets en laptops. Bah, allemaal spullen. Aan de dieren wordt niet gedacht. Whoopy heeft toch ook niets gekregen? En een pony mag er toch niet komen van mama. Ik blijf mooi hier wonen. Hier is nog liefde voor de pony's. Ik mocht meteen op Pirouette rijden van Gaby. Zij is tenminste aardig. Zullen ze me hier willen hebben? Misschien wel. Gaby woont alleen met haar moeder en ze hebben meer werk dan ze met z'n tweeën aankunnen. Mirjam heeft toch gezegd dat Gaby zes pony's moet rijden en dat ze daar geen tijd voor heeft? Ik kan best drie pony's per dag rijden, dan heeft Gaby het wat makkelijker. En voor Gaby zou het fijn zijn om een vriendin te hebben. Ze is helemaal niet arrogant, maar superververlegen. Dat hebben ze helemaal verkeerd gezien op de manege en dat zal ik ze zeggen ook. Ik ga Gaby verdedigen, want ze is echt hartstikke aardig! 'Pier kan afgezadeld worden, hoor,' roept Gaby vanaf de stallen. 'Breng hem maar naar zijn box, die is hier.' Ze wijst zijn stal aan. 'Joehoe,' roept Myrthe terug. Het is al net of ik hier al woon, denkt ze uitgelaten.

Gaby helpt Myrthe op Mahony. Deze keer wil Myrthe met net zulke lange beugels als Gaby rijden.

'Ik wil een goede dressuurrutter worden,' zegt ze. 'Je mag me afkraken zoveel als je wilt, als je ook maar zegt hoe het wél moet.' Dat zegt pap altijd, als mam tegen hem tekeer gaat wanneer hij volgens haar een klus verkeerd aanpakt.

'Nou, je hebt genoeg talent van jezelf,' zegt Gaby tot Myrthes verbazing. 'Je hebt alleen een goede leerpony nodig, zoals Mahony. Dan leer je hoe alles moet voelen en dan kun je het later zelf weer aan andere pony's leren. In Duitsland hebben ze allemaal goede leerpony's op de maneges. Daar leren de kinderen veel sneller dan hier in Nederland. Hier lopen vaak pony's mee in de les, die zelf nog niets kunnen. Hoe kan een rutter daar nou van leren?'

'Hoe weet je dat, heb je in Duitsland gewoond?' vraagt Myrthe nieuwsgierig. 'Jij kunt zó goed rijden!'

'Mijn vader woont nog in Duitsland,' zegt Gaby en ze loopt ineens weg. 'Maar ik zie hem nooit meer, mijn ouders zijn gescheiden.' 'Oh,' zegt Myrthe, die even niets weet te zeggen.

Gaby leunt over de omheining van de bak en kijkt toe hoe Myrthe rijdt. Af en toe geeft ze een kleine aanwijzing, net als Edith.

'Hij is nu wel genoeg losgereden,' zegt ze na een kwartiertje. 'Nu moeten jullie aan het werk. Pak de teugels maar wat korter en ga maar wat figuren rijden.'

Myrthe maakt de teugels wat korter en Mahony buigt zijn hals.

'Hij gaat zomaar aan de teugel,' roept Myrthe blij. Alle kinderen op de manege willen hun pony graag aan de teugel rijden, maar dat lukt bijna nooit.

'Dat moet ook,' zegt Gaby. 'Dat is gewoon een kwestie van africhting. Elke pony kan het leren.'

Ze begint nu echt les te geven en lijkt daar erg veel plezier in te hebben. Myrthe moet slangenvoltes, gebroken lijnen en kleine voltes rijden.

'Binnenbeen eraan, buitenteugel er meer bij. Ja goed, en nu rechtstellen en weer het andere binnenbeen eraan.'

Myrthe doet wat Gaby zegt en probeert ook nog heel precies op de letters in de bak te rijden.

'Het gaat heel goed hoor,' roept Gaby. 'Verander nu maar van hand en probeer hem te laten uitstrekken.'

Myrthe zet haar hakken in Mahony's buik en de pony vliegt er vandoor.

'Dat is niet uitstrekken,' zegt Gaby. 'Dat is harder lopen. Doe het nog maar een keer. Verander maar van hand van K naar M. Maak je goed lang in je bovenlichaam en ga iets achterover zitten. Geef hem maar een centimeter meer teugel en goed met je kuit blijven drijven, niet met je hakken.'

Dan zweeft Myrthe over de diagonaal. Mahony draaft niet sneller, maar maakt ruimere passen. Het lijkt wel of hij opstijgt. Hij gooit zijn voorbenen ver voor zich uit.

Dit is pas échte dressuur, denkt Myrthe. De dressuur zoals op de dvd's, de dressuur van haar dromen. Wat heeft Gaby een mazzel dat ze deze pony mag rijden. En Pirouette niet te vergeten!

Tussen de middag eet Myrthe mee met Mirjam en Gaby. Onder de parasol, met uitzicht op het weiland en de pony's. Mirjam was nog even komen kijken toen Myrthe op Mahony aan het rijden was. Ze vond dat Myrthe talent heeft!

Pirouette en Mahony staan inmiddels weer in het weiland. Gaby en Myrthe hebben ze daar voor de lunch heengebracht.

'Kijk, Pier heeft alweer energie voor tien,' roept Mirjam uit. 'Zie je hoe hij Ninja aan het uitdagen is? Wat is het toch een dondersteen!'

'Nou, Ninja kan er ook wat van,' zegt Gaby. 'Wacht maar af, die laat zich niet op zijn kop zitten!'

En dat blijkt ook even later. Ninja loopt even weg van Pirouette, alsof de pony hem niet interesseert en komt dan ineens met zijn oren in zijn nek aangalopperen. Hij galoppeert in een kleine cirkel om Pirouette heen en probeert hem in zijn hals te bijten. Pirouette bijt terug en beide pony's gaan even op hun knieën, om direct daarna steigerend in elkaar te klimmen. Maar net zo snel als hun spel is begonnen, is het ook weer afgelopen. Gebroederlijk grazen ze weer naast elkaar.

Myrthe geniet met volle teugen. Ze gaat Mirjam straks vragen of ze hier mag komen wonen, neemt ze zich voor. Als ze een geschikt moment vindt.

Na het eten moeten de stallen worden uitgemest. Myrthe biedt meteen aan te helpen.

'Dat is iets wat ik goed kan,' zegt ze tegen Gaby. 'Ik help altijd op de manege. Laat mij de mest maar uit de stallen halen, dan kun jij opstrooien.'

'Je biedt het zelf aan, hè?' zegt Gaby.

'Ik vind uitmesten leuk,' zegt Myrthe. 'Hoe zwaarder het werk, hoe liever het me is. Kan ik mijn energie lekker kwijt. Ik wil ook altijd op de manege helpen, maar meestal zijn de stallen al gedaan als ik daar kom.'

'Nou, je bent altijd welkom om de stallen te komen uitmesten,' lacht Gaby. 'Ik heb er juist een hekel aan.'

Met een bezweet gezicht kiepert Myrthe de zevende kruiwagen met mest om op de mesthoop. De inhoud van de laatste stal. Zo meteen ga ik naar Mirjam, denkt Myrthe. Zal ik vragen of ik hier mag komen wonen? Gaby vindt het vast goed, want dan hoeft ze de stallen nooit meer uit te mesten. Maar Mirjam? Zij is toch de baas. Misschien vindt ze mij helemaal niet aardig. Nee, dat geloof ik niet. Maar ook al vindt ze me aardig, dan nóg kan ze niet willen

dat ik hier kom wonen. Misschien wil ze maar één kind in huis.
Sommige moeders willen gewoon niet meer dan één kind.
Dat kan ik Mirjam beter eerst vragen, denkt Myrthe. Of ze één kind
genoeg vindt of dat ze het ook leuk vindt om meer kinderen te
hebben. Ja, ik doe het gewoon, ik ga het haar nu vragen!
Kordaat draait Myrthe de kruiwagen om, maar dan ziet ze haar
vader op zijn fiets het erf op komen rijden.
Zijn gezicht voorspelt niet veel goeds!



9. Veel te duur



Pap begint al van verre te bulderen: 'Hoe kom je erbij om zomaar weg te lopen? We zijn hartstikke ongerust geweest. Ik ben al naar de manege geweest en heb de hele buurt rondgefietst... Ben je hier de hele dag geweest? Gelukkig dacht ik eraan om je hier te zoeken. Kom, pak je fiets en ga mee naar huis.'

'Ik wil niet meer naar huis,' zegt Myrthe en ze loopt met de kruiwagen voor zich uit naar haar vader toe. 'Ik blijf hier.'

'Hè?' roept pap uit. 'Waar heb je het over? Doe niet zo raar. Eh...'

Hij denkt even na en heeft dan de juiste woorden gevonden: 'We hebben wel vaker een meningsverschil thuis, maar dat praten we altijd uit. Dat weet je toch?'

'Mam en Ietje hebben altijd meningsverschillen,' zegt Myrthe. 'En Elco en jij ook, maar ik hang er maar zo'n beetje tussen. Jullie denken nog steeds dat ik een baby ben. Ik kan zeggen wat ik wil, maar jullie horen me niet eens. Jullie willen alles voor mij bepalen. Een nieuwe kamer interesseert me geen zier! Het enige dat ik wil is een pony voor mezelf, maar om een pony mag ik niet zeuren. Dat heeft Ietje voor mij verpest.'

'Tsja,' zegt pap en hij kijkt bedenkelijk. 'Misschien heb je wel een beetje gelijk dat er niet zo naar jou wordt geluisterd. Maar je bent ook altijd een makkelijk kind geweest, heel anders dan Ietje of Elco. Zij waren altijd erg druk en wisten precies hoe ze onze aandacht moesten krijgen.'

Pap is even stil, denkt na en vervolgt: 'Voor jou is er inderdaad nooit zoveel aandacht geweest, maar je vroeg ook nooit veel aandacht. Jij lijkt altijd zo tevreden met wat je hebt.'

'Hmm,' zegt Myrthe en ze haalt haar schouders op. 'Ik ben ontevreden met wat ik niet heb, een pony. Alles wat ik wel heb, mag je zo van me afpakken.'

Mirjam komt aanlopen.

'Hé hallo Albert,' zegt ze. 'Wil je onze boerderij en pony's zien? Dan geef ik je graag een rondleiding.'

'Eh, oké, leuk,' zegt pap en hij zet zijn fiets tegen de schuur, naast die van Myrthe. Hij haalt zijn mobieltje uit zijn zak: 'Maar eerst bel ik even naar huis dat ik Myrthe gevonden heb. Dan is mijn vrouw tenminste gerustgesteld.'

Terwijl haar vader wordt rondgeleid door Mirjam, gaat Myrthe Gaby verder helpen. De stallen zijn allemaal schoon en opgestrooid, maar ze moeten nog worden aangeveegd.

'Wist je vader niet dat je hier was?' vraagt Gaby, terwijl ze Myrthe een bezem aangeeft.

'Ik had een beetje ruzie thuis,' zegt Myrthe. 'Ik wilde naar de manege gaan, maar toen kwam ik hier langs en... nou ja, ineens was ik hier.'

'Ik weet alles van ruzie,' zegt Gaby begrijpend. 'Ik ben een ruzie-expert. Waar ging de ruzie over of wil je dat liever niet vertellen?' Gedachteloos veegt Myrthe wat strootjes bij elkaar. Dan kijkt ze Gaby aan en zegt: 'Ik denk niet dat je het kunt begrijpen, want jij hebt meer pony's dan je kunt rijden, maar...' Dan vertelt ze Gaby over de vallende sterren en haar enige wens. Over Pirouette, die het pad op kwam draven. Over de reactie van haar ouders op de pony in de stal en over de erfenis van vijfhonderd euro. En natuurlijk over Ietje, die alles voor haar verpest heeft door Starky zo te verwaarlozen.

Gaby hoort alles rustig aan en als Myrthe is uitgesproken, zegt ze: 'Dat is toch niet eerlijk, dat Ietje wel een pony heeft gehad en jij niet dezelfde kans krijgt?'

'Dat vind ik nou ook,' zegt Myrthe. 'En ik geloof dat pap dat ook wel een beetje vindt, maar met mam is niet te praten. Ze hoort gewoon niet wat ik zeg!'

'Moeilijk hoor,' zegt Gaby meelevend. 'Nou, als je thuis weer ruzie hebt, moet je gewoon hier komen. Ik wil best naar jou luisteren en ik wil jou ook mijn verhaal vertellen. Het lijkt wel of we zo'n makkelijk leven hebben, met al die pony's en onze mooie boerderij, maar...'

Gaby's blik wordt ineens verdrietig.

'Maar...?' zegt Myrthe om Gaby aan te moedigen verder te vertellen.

'Eh, nou ja... mijn eh vader is behoorlijk agressief en eh, hij begon

dan te slaan en zo en eh... toen zijn m'n moeder en ik dus in een opvanghuis terecht gekomen.'

'Sloeg hij jullie?' vraagt Myrthe verbaasd. Ze heeft wel eens over kinderen in opvanghuizen gelezen, maar dat het Gaby of Mirjam is overkomen, zou nooit in haar hoofd opgekomen zijn. Mirjam lijkt zo sterk en Gaby ook wel, ondanks haar verlegenheid.

'Als opa deze boerderij niet voor ons had gekocht...'

Gaby maakt haar zin niet af, want Mirjam en pap zijn weer terug.

'We gaan naar huis,' zegt pap en hij slaat een arm om Myrthes schouder. 'Hartelijk bedankt voor de rondleiding, jullie wonen hier echt prachtig. Ik kan me goed voorstellen dat Myrthe hier de tijd is vergeten.'

'Kom nog maar eens terug, Myrthe,' zegt Mirjam. 'Je bent hier altijd welkom.'

Myrthe kijkt Gaby aan. Gaby heeft haar verhaal niet verder kunnen vertellen. Zo kan ze toch niet weggaan?

Pap geeft Myrthe een duwtje en dan moet ze wel.

'Ik kom snel terug,' zegt Myrthe en dan gaat ze haar fiets pakken.

Onderweg zegt pap: 'Weet je hoeveel zo'n pony bij hun kost? Wel vierduizend euro, zei Mirjam. Dat is nog meer dan een nieuwe scooter, wat een prijs!'

Myrthe schrikt daar ook van. Kost een pony die kan dansen echt zoveel geld?

Pap buigt naar Myrthe: 'Ik heb net even nagedacht en eh... misschien kunnen we een pony voor je huren. Dat kan toch op de manege? Ik denk dat ik je moeder daar wel toe kan overhalen. Zo'n huurpony blijft toch van Edith, dus zij is er verantwoordelijk voor.'

'Ik wil geen manegepony,' antwoordt Myrthe. 'Daar kun je geen wedstrijden mee rijden. Ik wil een pony die kan dansen, net als Pirouette of Mahony.'

'Die pony's zijn onbetaalbaar en je moeder wil beslist geen eigen pony.'

'Als ik niet kan krijgen wat ik echt wil hebben, dan neem ik liever niets,' zegt Myrthe. 'Maar dank je wel voor het aanbod.'

'En wat doen we dan?' vraagt pap. 'Je hebt wel een beetje gelijk, vind ik.'

'Dat weet ik ook niet,' zegt Myrthe. 'Ik weet alleen maar wat ik niet wil. Nou ja, ik wéét wel wat ik wel wil, maar dat mag dus niet. Dus...' Ze haalt haar schouders op en haar vader zucht eens diep.



10. Alarm



Myrthe fietst naar de manege. De dierenarts komt bij Magic kijken, hij loopt ineens kreupel.

Zoals altijd de laatste twee weken, rijdt Myrthe een klein stukje om, zodat ze Pirouette in het weiland kan zien staan. Ze blijft maar over Pirouette dromen en voor haar gevoel hoort de pony bij haar. Maar ja, de werkelijkheid is helaas anders.

Af en toe gaat Myrthe op bezoek bij Gaby en Mirjam. Gaby biedt elke keer aan dat ze op Pirouette of Mahony mag rijden, maar Myrthe heeft daar steeds voor bedankt.

Het doet haar te veel pijn om zo fijn dressuur te rijden, terwijl ze weet dat ze haar vorderingen nooit op een wedstrijd kan laten zien. Wat heeft training voor zin als je geen wedstrijd kunt rijden? De échte dressuur kan ze wel vergeten.

Misschien stop ik wel helemaal met ponyrijden, denkt Myrthe, terwijl ze remt voor het hek van het weiland. Het heeft allemaal zo weinig zin. Ze vindt de manegepony's niet eens meer leuk en kijkt alleen nog maar naar pony's en paarden die kunnen dansen.

Aan de andere kant weet Myrthe dat ze de pony's en de manege nooit zou kunnen missen, en Edith natuurlijk ook niet.

'Ik maak mezelf alleen maar gek,' zegt ze hardop tegen zichzelf.

Zuchtend zet ze haar fiets tegen de omheining en dan leunt ze er overheen om naar Pirouette te kijken.

Dan zoekt ze Pirouette tussen de andere pony's.

Vreemd, normaal heeft Pirouette haar al in de gaten voordat zij hem ziet. Dan komt hij hinnikend aangedanst voor het appeltje of worteltje dat ze voor hem meeneemt.

Myrthe ziet Pirouette niet tussen de andere paarden. Hij zal toch niet weer uit het weiland zijn gesprongen?

Ineens ziet ze hem toch, bij de bomen, achterin het weiland. Maar hij staat daar niet zoals anders, ziet ze uit de verte. Hij lijkt wel ziek!

Zonder zich te bedenken, wurmt Myrthe zich tussen de latten van

het hekwerk door. Ze krijgt een flinke schok van het schrikdraad, maar daar let ze verder niet op. Pirouette is ziek! Ze ziet hoe hij kleine rondjes draait en dan gaat liggen om te rollen, weer opstaat en met zijn achterbeen naar zijn buik slaat. Koliek, weet Myrthe meteen.

Als ze bij de pony aankomt, ziet ze dat hij over zijn hele lijf zweet. Weer slaat hij met zijn achterbeen naar zijn buik en vervolgens gaat hij nogmaals op de grond liggen om te rollen.

Alarm! denkt Myrthe. De pony heeft hartstikke veel pijn. Er moet onmiddellijk een dierenarts komen, anders gaat hij misschien dood. Ze rent naar de boerderij.

'Gaby, Mirjam, kom snel!'

Er komt niemand naar buiten, alle deuren en ramen zijn gesloten. Ineens ziet Myrthe dat de trailer niet op de oprijlaan staat en ze herinnert zich dat Gaby heeft verteld dat ze weer wedstrijd heeft met twee pony's.

Dan zijn ze de hele dag weg!

Wat nu? denkt Myrthe in paniek. Ze probeert oplossingen te bedenken, maar ze is zo in de war dat ze niet weet waar ze moet beginnen.

Pirouette gaat weer op de grond liggen rollen, het zweet gutst van zijn lijf.

Myrthe denkt aan haar aantekeningen over paardenziektes. Wat staat er ook al weer over koliek...? Met het paard gaan stappen, het warm houden en meteen de dierenarts bellen.

Maar hoe kan ze nou met Pirouette gaan stappen als ze ook de dierenarts moet bellen?

Myrthe pakt Pirouette bij zijn halster en probeert hem mee te krijgen, maar de pony wil geen stap verzetten. Hij begint weer tegen zijn buik te trappen.

Ik moet zo snel mogelijk naar huis, naar de telefoon, denkt Myrthe. Wat stom dat ik mijn mobieltje ben vergeten. Maar heb ik wel zoveel tijd om naar huis te fietsen? Hoe lang duurt het voordat de dierenarts er is?

Ineens weet Myrthe de oplossing. Stom, dat ze er niet eerder aan heeft gedacht. Myrthe rent door het weiland. Ze springt over mesthopen en kuilen en rent en rent. Daar is het hek al. Zonder

acht te slaan op de schok van het draad, wurmt ze zich tussen de latten door. Ze grist haar fiets van de omheining, rent met de fiets aan de hand naar de weg en springt er dan op. Bijna valt ze om omdat ze de trapper niet kan vinden, maar dan heeft ze grip. Snel een paar honderd meter rechtdoor. Myrthe vliegt. Dan een scherpe bocht naar rechts. Daar is de manege al. En daar, goddank, staat ook de auto van de dierenarts. De dierenarts zelf is bij de box van Magic, die door Edith wordt vastgehouden.

'U moet meteen meekomen,' roept Myrthe en ze knijpt haar handremmen in. 'Pirouette heeft koliek, volgens mij gaat hij dood.' De dierenarts kijkt haar verbaasd aan, maar Edith begrijpt onmiddellijk wat er aan de hand is en zegt: 'Gaat u maar snel met Myrthe mee. U kunt straks terugkomen om de zweer uit Magics hoef te snijden.'

Myrthe mag in de auto mee en ze zijn in drie minuten bij de boerderij. Met zijn koffertje in zijn hand rent de dierenarts achter Myrthe aan.

'Hij ligt weer,' roept Myrthe uit. 'Hij is toch niet dood?'

Pirouette ligt te kreunen en te rollen en staat dan weer op. Het lijkt wel of zijn achterbenen hem niet meer kunnen dragen, want af en toe zakt hij erdoor.

De dierenarts doet snel zijn koffer open, pakt een injectienaald en vult die met een vloeistof.

'Ik ga hem een pijnstillertje geven en een darmontspanner,' zegt hij met een ernstig gezicht. 'Arm dier, wat heeft hij een pijn.'

Na een paar minuten begint Pirouette te ontspannen. Hij begint ook al weer geïnteresseerd om zich heen te kijken.

'Wordt hij weer beter?' vraagt Myrthe met een benauwd gezicht.

'Ik ga zijn darmen van binnen voelen,' zegt de dierenarts. 'De pijnstillertje zorgt ervoor dat hij minder pijn voelt, maar eerst moet ik weten of alles goed ligt van binnen.'

'Hij heeft veel gas in zijn blindedarm,' zegt hij even later. 'Maar verder ligt alles gelukkig wel goed. Voor een operatie waren we waarschijnlijk al te laat geweest.'

Hij haalt wat mest uit de endeldarm van Pirouette. 'Veel mest zit er ook niet, dus er is geen sprake van een verstopping. We kunnen de mest wel eens bekijken, misschien heeft hij teveel zand binnengekregen.'

Terwijl de dierenarts de mest onderzoekt, brengt Myrthe Pirouette naar de stal. Daar legt ze een dunne deken op zijn rug en daar overheen nog een dikke deken. De pony voelt zich al veel beter en duwt met zijn hoofd tegen haar arm aan. Hij wil gekriebeld worden. Myrthe aait hem over zijn hoofd en hals. Gelukkig, het zweet begint al op te drogen. Pirouette is gered.



11. Opkomende sterren



Het is open dag op de manege. Pap, mam, Ietje en Elco hebben hun eigen tuinstoelen meegenomen om comfortabel te kunnen zitten rond de grote buitenbak van de manege. Overal staan parasols en tafeltjes met frisdrank en pinda's. Het is prachtig nazomers weer: warm, maar met een verkoelend briesje.

Myrthe heeft het snikheet. Met rode wangen draaft ze in de binnenbak rond, waar het eigenlijk te warm is om te rijden. Ze moet binnen losrijden, want niemand mag hen zien voor de uitvoering. Ook Gaby heeft het warm op Mahony, maar haar gezicht is toch iets minder rood dan dat van Myrthe.

Ze gaan samen een pas de deux op muziek rijden en hebben dezelfde kleren aan. Geen zwart wedstrijdjasje en een witte broek, maar een wit t-shirt met op de achterkant het logo van de manege en een strakke, zwarte rijbroek.

'Kom, Pier, nog even een galopje, je mag zo naar buiten,' zegt Myrthe tegen haar pony. Haar pony? Nou, niet helemaal, maar toch een beetje.

Door Myrthes snelle reactie bij de koliekaanval van Pirouette is de pony op tijd behandeld. Mirjam en Gaby waren haar zo dankbaar dat ze voortaan op Pirouette mocht rijden wanneer ze maar wilde. Toen is pap met Mirjam gaan praten. Hij heeft Pirouette van Mirjam gehuurd, zodat Myrthe ook wedstrijden kan gaan rijden. Echte dressuur dus.

Al een paar weken gaat Myrthe samen met Gaby én de pony's naar de manege om les van Edith te krijgen. Ze is goed vooruitgegaan. Zo goed, dat ze nu met Pirouette op de open dag mag rijden. Over twee weken heeft ze haar eerste echte, officiële wedstrijd met hem. De witte rijbroek en bloes en het zwarte jasje, de glinsterende zwarte, rubberen laarzen en de nieuwe cap liggen al klaar op haar kamer. Dat was een goede besteding van de erfenis én ze heeft nog geld over. Dat heeft ze in een potje gedaan voor als de dierenarts nog een keer voor Pirouette moet komen. De dierenarts had veel zand in Pirouettes mest gevonden, dus was de

diagnose snel gesteld: zandkoliek. Hij heeft een middel gekregen om het zand uit zijn darmen kwijt te raken. Het kan wel terugkomen, heeft Mirjam gezegd, want Pirouette graast zo gretig, dat hij ook graswortels met zand eraan naar binnen krijgt. Ze moeten dus blijven oppassen.

'Jullie moeten naar buiten,' zegt Mirjam, die als groom is meegekomen. 'Zodra de muziek begint te spelen, draven jullie de bak in. Ik sluit het hek achter jullie. Als jullie bij de X halthouden, zet ik de muziek van de kür op.'

Gaby en Myrthe knikken, ze hebben al vaak op muziek geoefend. De laatste week zelfs elke dag. Ze kunnen de kür helemaal dromen en de pony's ook.

Naast elkaar draven Gaby en Myrthe de bak in. Myrthe ziet haar familie al zitten. Iedereen zwaait naar haar, maar ze zwaait niet terug. Dat hoort niet.

Als ze op de X halthouden en groeten, kijkt Myrthe wel naar pap en ze lacht naar hem. Als pap er niet geweest was...

Gaby en Myrthe moeten even wachten tot hun muziek begint. Het komt er precies op aan, want elke oefening past alleen maar op één speciaal stukje van de muziek. Het allerbelangrijkst is het stukje voor de uitgestrekte draf. Daar zwelt de muziek aan. De violen, trommels en trompetten klinken dan steeds luider. Daar kunnen Gaby en Myrthe laten zien wat hun pony's kunnen.

De muziek begint en ze draven weg. Aan het eind van de A-C lijn splitsen ze. Gaby gaat naar links en Myrthe naar rechts. Myrthe rijdt een kleine volte bij de M en Gaby bij de H. Myrthe houdt Gaby goed in de gaten. Ze moeten gelijk uitkomen bij de A-C lijn en ook de voltes moeten even groot zijn.

Myrthe draaft weer over de hoefslag. BEB grote volte, dat is de volgende oefening. Gaby komt van de andere kant, vanaf de E. Zij moet de binnenvolte nemen, dus ze moet iets langzamer draven dan Myrthe.

Myrthe legt haar kuit aan om Pirouette op te drijven. Ze wil zo graag aan pap en mam laten zien hoe haar pony kan lopen! Ineens struikelt Pirouette en zijn hoofd schiet naar beneden. Myrthe wordt naar voren getrokken. Pirouette gaat vallen, denkt ze in

paniek. Wat moet ik doen? Myrthe gooit haar gewicht naar achteren en ze probeert het hoofd van Pirouette omhoog te trekken. De pony maakt een paar aarzelende passen en heeft dan zijn evenwicht teruggevonden. Myrthe kijkt snel naar Gaby. Mahony loopt ineens veel langzamer, maar zodra Gaby ziet dat Pirouette weer normaal draaft, drijft ze hem weer voorwaarts. Precies tegelijk komen ze bij hun letters aan. Myrthe is weer terug bij de B en Gaby bij de E.

Wat moet ik nu? denkt Myrthe. Ze is zo geschrokken door de misstap van Pirouette, dat ze ineens niet meer weet welk figuur er nu komt.

Bij A passeren ze elkaar.

'Wat nu?' vraagt Myrthe en ze kijkt Gaby aan met een gezicht vol twijfels.

'Jij moet van K naar X,' zegt Gaby snel terug.

O ja, nu weet Myrthe het weer. Zometeen komen ze elkaar tegen bij de X en dan gaan ze naast elkaar door naar de C en dan de slangenvolte.

De hele tijd dat ze naast elkaar rijden, lijkt het wel of de pony's precies gelijke passen maken. Ze draven zelfs met hetzelfde been naar voren!

'Het gaat goed, hoor,' zegt Gaby zo zacht, dat het publiek haar niet kan horen.

'Ik dacht dat we zouden vallen,' zegt Myrthe terug, maar ze blijft wel voor zich uit kijken. 'De hele pas de deux is nu verpest.'

'Het was nog geen seconde,' zegt Gaby. 'Niemand kan het zich straks nog herinneren. Je moet niet blijven denken aan wat er mis is gegaan. Je moet het volgende onderdeel gewoon nóg beter rijden.'

Myrthe haalt onwillekeurig haar schouders op. Jij hebt makkelijk praten, had ze willen zeggen. Jij hebt zoveel ervaring. Maar ze kan niets meer zeggen. Ze moeten afwenden bij A.

'Jij moet naar de H,' sist Gaby.

O ja, denkt Myrthe en ze knikt naar Gaby. We moeten zometeen van hand veranderen over de diagonaal.

Myrthe slaakt een diepe zucht. Ik moet veel beter opletten, denkt ze. Gaby heeft gelijk, ik moet me concentreren op het volgende onderdeel. Ik moet niet piekeren, maar rijden! Wat komt er nu? De

uitgestrekte draf, dat is onze specialiteit!

Myrthe wendt af bij de M. De muziek zwelt aan. Ze maakt zich lang en gaat iets meer achterover zitten. Ze drukt haar kuit tegen de buik van Pirouette en geeft hem iets meer teugel. In uitgestrekte draf zweven ze naar de overkant. Even moet ze inhouden om Gaby en Mahony voor te laten gaan, maar dan is het: strekken maar, zo veel als maar kan.

Myrthe is er weer helemaal bij. Ik vlieg, we stijgen zo op, denkt ze verrukt. Zo heeft Pirouette nog nooit uitgestrekt. Wat een wedstrijdpony, wat een showpony! Het lijkt wel of hij weet dat er naar hem wordt gekeken.

Als de muziek met een luide klap eindigt en Gaby en Myrthe op de X afgroeten, klinkt er een luid applaus.

Ze laten hun pony's nog een rondje uitstappen in de buitenbak, lekker aan de lange teugel. Als ze langs de bekende tuinstoelen komt, zegt mam: 'Het zag er leuk uit, hoor Myrthe, goed gedaan.' Myrthe houdt Pirouette even in.

'Leuk?' zegt pap beledigd. 'Dit was niet gewoon leuk, dit was geweldig. Onze Myrthe kan haar pony laten dansen!'

En dan knikt mam en ze lacht. 'Dat moet ze van jou hebben, want ik kan helemaal niet dansen. Ik heb totaal geen maatgevoel.'

'Gaan we nou iets drinken?' vraagt letje en ze begint te gapen. 'Ik heb nu wel genoeg pony's gezien.'

'Ik heb gehoord dat er patat is,' zegt mam. 'Ik trakteer.' Ze staat op en letje springt van haar stoel om mam te volgen.

Elco komt vlak bij Myrthe staan. 'Jouw wens is toch mooi uitgekomen, hè?' zegt hij.

'Welke wens?' Myrthe weet even niet waar hij het over heeft.

'Nou, de wens die je deed bij de vallende sterren.'

'O ja,' zegt Myrthe. 'Helemaal! Ik heb nu de pony die ik het liefste van de hele wereld wilde. En het maakt me niets uit dat we hem alleen maar huren en dat hij niet helemaal van mij is.' Dat komt nog wel, denkt ze, maar dat zegt ze natuurlijk niet.

'Mijn wens is ook uitgekomen,' zegt Elco zachtjes en hij kijkt even om naar pap, die net een andere kant opkijkt.

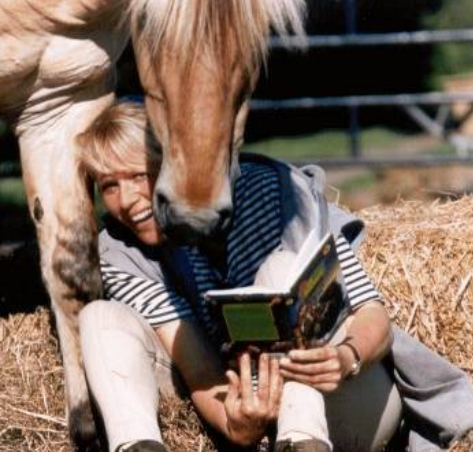
'Oh, hoezo?' fluistert Myrthe terug.

'Ik mag in een ander team gaan tennissen,' zegt Elco. 'Een klasse

hoger. Dat is precies wat ik gewenst heb.'
'Wat goed!' zegt Myrthe. 'Gefeliciteerd!
Pap staat grinnikend achter hen. 'Ik heb jullie wel gehoord,' zegt
hij. 'Laten we die vallende sterren maar omdopen tot opkomende
sterren, dat lijkt me wel toepasselijk.'
En dan moeten ze alle drie hartelijk lachen.



Wie is Stasia Cramer?



Geboren: Op 13 april - jaartal vergeten - in Den Haag (Nederland).

Kleur ogen: Blauw.

Haarkleur: Steeds minder blond, maar gelukkig nog niet grijs.

Lengte: Stokmaat 1.68, ongeveer zo groot als mijn merrie Tonise Louise.

Gewicht: Daar lieg ik altijd over en ik houd niet van liegen.

Woonplaats: Elim, een

dorpje dichtbij Hogeveen, in de provincie Drenthe.

Huisgenoten: Martin, mijn man. Hij is verslaggever bij het Dagblad van het Noorden. Verder hebben we drie honden. Als eerste Mosje, onze terriercombi. Hij is een echte komediant. Als ik een koekje eet, begint hij te trillen. 'Ik ben heel zielig,' zegt hij dan. 'En ik ben pas weer gelukkig als ik de helft van jouw koekje krijg.' Hondenbrokken lust hij niet. Nou ja, ik ook niet, dus die hoeven we niet te delen. Dan hebben we Senna, de enige échte Parson (dus hoogbenige) Jack Russell in ons huis. We hebben Senna overgenomen van de burens, toen de buurman was overleden. Mosje had Senna namelijk eens stiekem gedekt in hun schuur en dat schept natuurlijk verplichtingen. Afijn, hun oefeningen hebben veel pups opgeleverd, want ze hebben - na dat eerste nest bij de burens van zes jongen - hier een nest van negen en een nest van zes pups gehad. Eénentwintig nakomelingen is niet slecht voor een Nederlandse reu en ook welletjes. We hebben Mosje laten 'helpen', al heeft hij het zelf vast niet als hulp opgevat. Eén van de nakomelingen van Senna en Mosje hebben we gehouden: Bibi. Bibi was de kleinste van het nest en omdat ik haar diverse keren het

leven heb gered (alle tepels waren steeds bezet door dikkere pups), kon ik geen afscheid nemen van mijn lieveling. Wel logisch, maar misschien niet echt verstandig, want Senna en Bibi vechten regelmatig om onze aandacht.

Lievelingseten: Patat mét mayonaise, maar zónder spruitjes.

Lievelingskleur: Azuurblauw met een wit wolkje.

Favoriete muziek: Gouwe oudjes uit de jaren '60 en verder alles waar een beetje melodie in zit.

Favoriete kinderboek als kind: De serie Black, de zwarte hengst van Walter Farley en verder alle zielige dierenverhalen.

Favoriete dieren: Paarden en honden.

Droomwens: Een boek van mij in het Chinees vertaald. Geweldig lijkt me dat. Ik kan niet eens controleren of het wel mijn boek is; ze kunnen me wel van alles op mijn mouw spelden.

Hekel aan: Opruimen (van dieren) en vroeg opstaan.

Hobby's: Paardrijden (verrassing!); lezen (paardenbladen! en spirituele boeken); tv-kijken; pianospelen (moet ik nodig weer gaan doen).

Beroep: Vroeger wilde ik dierenarts worden, maar ik was nogal slecht in biologie. Bovendien kan ik niet goed tegen bloed. Tsja, wat moet je dan? In het onderwijs natuurlijk! Ik ben dertien jaar lerares maatschappijleer geweest. Nu ben ik parttime kinder- en jeugdboekenschrijfster én parttime paardrij-instructrice en organisator van ponykampen. Ik geef ook lezingen over mijn boeken op scholen en bibliotheken. De lezingen zijn interactief. De kinderen doen mee met een paardenrap en spelen in een vertelpantomime over een meisje dat gepest wordt.

Werktijden: In de winter schrijf ik boeken; in het voorjaar kwast en knutsel ik aan huis en stallen; in de zomer doe ik de ponykampen en in het najaar wacht ik tot het weer voorjaar wordt.

Over schrijven: Ik plaats mijn verhalen graag in de paardenwereld, omdat ik mijn hele jeugd op maneges heb gereden. Behalve door mijn eigen ervaringen met paarden en paardrijden, word ik bij het schrijven ook geïnspireerd door de opmars van Nederland op het hippische wereldtoneel met als grote voorbeelden Adelinde Cornelisse en Anky van Grunsven. Emoties vind ik heel belangrijk in een boek. Deze emoties mogen

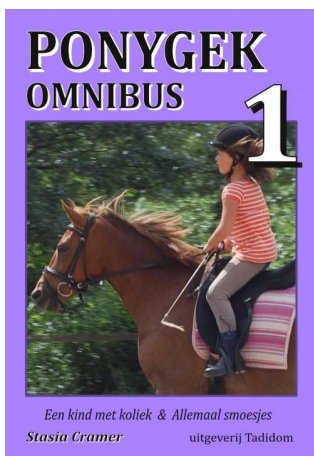
best zwaar zijn. Als kind hield ik vooral van verhalen over dieren: honden die van hun baasje werden gescheiden - en onder de meest bizarre omstandigheden - honderden kilometers aflegden om hen terug te vinden. Prachtig vond ik dergelijke boeken!

*Op **www.stasiacramer.nl** kun je meer verhalen en foto's vinden van Stasia.*

*Voor de ponykampen die ze organiseert, heeft Stasia een aparte website: **www.hippago.nl**. Hier vind je foto's en filmpjes van de pony's en paarden van mini-manege Hippago, de boederij waar Stasia en Martin wonen.*

*Stasia's boeken worden verkocht op **www.ponyboeken.nl**, de website met de beste, de leukste én de meeste ponyverhalen en paardenfilms.*

Op de pagina's hierna vind je informatie over de andere delen in de serie Ponygek Omnibus.



Een kind met koliek

Romy en Minke zijn gek op ponyrijden. Ze hebben beiden een eigen pony op de manege. Romy heeft ook een paardje van steen. Ze heeft het uitgeleend aan haar vriendin. Minke wil er een tekening van maken. Romy heeft het beeldje van haar oma gekregen. Nu oma dood is, mist ze haar erg. Ineens doet Minke heel raar. Ze zegt dat het stenen paardje stuk is en lacht erom! Is Romy nu ook Minke kwijt?

Allemaal smoesjes

Daniëlle heeft voor haar verjaardag een pony gekregen. Dat zou Mariska ook wel willen. Maar haar ouders vinden dat veel te duur. Nu moet Mariska allerlei smoesjes verzinnen, om toch haar zin te krijgen...



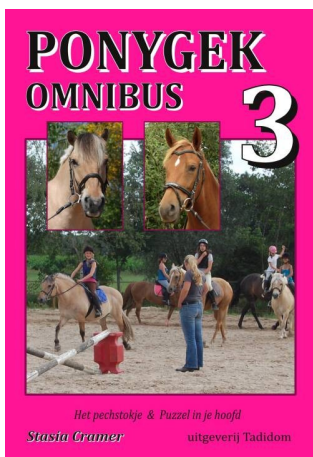
Een pony als geheim

Mees is een kei in ponyrijden. Van Connie mag ze op haar pony rijden. Ze mag ook meedoen aan het kampioenschap. Daarvoor moet Mees wel lid worden van de club.

Maar wie zal dat betalen? Haar moeder heeft geen geld. En aan haar vader durft ze het niet te vragen. Wat moet ze doen?

Vampier op de manege

Er gebeuren vreemde dingen op de manege. Het begon allemaal toen Gato kwam, het kleine paard uit Zuid-Amerika. Sloom was hij, overklaarbaar sloom. En onder zijn manen zaten kleine beten. Een enge ziekte? Jeroen dacht dat er een vampiervleermuis actief was en we gingen op zoek. Leuk, dacht ik, samen met Jeroen. Maar leuk is het allang niet meer. Jeroen wordt steeds bleker en hij doet vreemd.

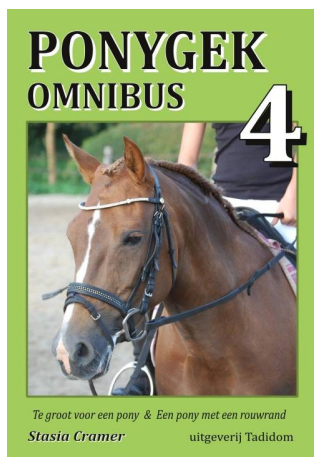


Het pechstokje

Samen met Emma van de manege gaat Tessa op ponykamp. Het kamp wordt afgesloten met een heuse show. Maar vanaf de eerste dag van het kamp wordt Tessa achtervolgd door pech. Het lijkt wel of haar pech besmettelijk is. Kan de show nog wel doorgaan?

Puzzel in je hoofd

Op nieuwjaarsdag organiseert de ponyclub een puzzelrit. Voor de snelste groep is er een mooie prijs. Maar hoe kun je ooit winnen met in je groep een meisje dat bijna niet kan zien en een jongen die expres verkeerde antwoorden geeft? Dan lijkt het geluk toch opeens aan je kant en is er kans op winst. Maar... winst voor wie?



Te groot voor een pony

Cindy wordt te groot voor haar pony Zano. Ze moet hem maar verkopen, vinden haar ouders. Als Wendy's ouders Zano kopen, is Cindy zo verdrietig dat ze nooit meer paard wil rijden! Maar dan kopen de ouders van Cindy toch een paard: Tijger! Zal Cindy ooit op dit mooie sterke dier kunnen rijden?

Een pony met een rouwrand

Jolijns beste vriendin is omgekomen bij een verkeersongeval. Jolijn is erg verdrietig. Alles deden ze samen, Esther en zij. Esther heeft recht op een mooi eerbetoon, vindt de ponyclub. Maar durft Jolijn op Esthers pony afscheid te nemen van haar vriendin?



Stasia over schrijven



Schrijven is een vak, dat je al doende leert.

Natuurlijk moet je fantasie hebben. Ik heb mijn hele leven gedagdroomd, een mooie basis. Maar fantasie is niet genoeg. Een verhaal moet ook een logische opbouw hebben en een goede technische uitwerking. Ik heb van een andere kinderboekenschrijver geleerd dat een precieze vertelling van een handeling erg saai kan zijn. Lees het volgende voorbeeld maar: *Anne loopt naar de voordeur. Ze pakt de sleutel uit haar zak en steekt hem in het sleutelgat. Ze draait de sleutel naar links en duwt de deur open. Ze haalt de sleutel weer uit het sleutelgat en steekt hem terug in haar zak. Dan loopt ze naar binnen en sluit de deur weer achter zich.* Elke lezer is nu al afgehaakt. Wat kan die sleutel schelen? Beter is: *Anne gaat naar binnen.* Een schrijverstip (heel vaak gehoord, dus zeker niet alleen van mij): schrap alles wat je kunt schrappen.

Je leert veel over jezelf als je schrijft.

Zo wilde ik eens een spannend boek schrijven. Dat werd 'Nachtmerrie' (deel 3 van de serie 'Manege de Koning'). Maar ik kon het maar niet spannend krijgen. Ik gaf mijn hoofdpersoon veel te veel steuntroepen. Ik verplaatste me teveel in mijn hoofdpersoon en omdat ik zelf een bang persoon ben, wilde ik haar al die angst ook niet aandoen. Uiteindelijk heb ik het toch voor elkaar gekregen. Door te denken aan een enge film. Je weet wel, zo'n film waarin een vrouw haar auto in een donkere parkeergarage neerzet. Dan zie je als kijker al een paar zwarte schoenen in een deuropening staan, blikkert er een mes in het flauwe licht van het trapportaal en hoor je die engerd zwaar ademen. Dan schreeuw ik: 'Ga daar toch weg, ga weg uit die parkeergarage. Neem voortaan een bodyguard mee en pepperspray of beter nog, zoek een rol in een andere film.' Maar dat mens van die film luistert natuurlijk helemaal niet naar mij. Terwijl de muziek aanzwelt, loopt ze in de val. Toen ik het trucje

van de film door had, kon ik verder met mijn boek. Ik plaatste mijn hoofdpersoon buiten de groep. Ze werd buitengesloten en niet gelooft en zo iemand is ineens erg kwetsbaar.

Het moeilijkste van een boek is het begin.

Waar, wanneer en hoe begint het verhaal. Ik begin meestal midden in een handeling, gewoon op de gok, wat me op dat moment invalt. Als ik maar een begin heb, zodat het verhaal kan beginnen. Soms verander ik het begin later weer. Mijn hoofdpersoon is dus ergens mee bezig en ik typ de eerste zinnen op mijn computer. Op dat moment gaat er iets vreemds gebeuren. Vooraf heb ik alles verzonnen en bedacht. Ik heb een verhaal gebouwd alsof het een huis is. Eerst beton storten waarop je kunt bouwen, dan de muren neerzetten en het dak erop. Maar terwijl ik zo aan het typen ben lijkt het ineens alsof ik niet meer zelf aan het verzinnen ben. Dan is het alsof het verhaal een eigen leven gaat leiden. Allerlei beelden buitelen door mijn hoofd en als ik mijn ogen dicht doe, dan zie ik een film draaien. Een film in mijn hoofd. De beelden komen gewoon, achter elkaar en ik hoef alleen maar op te schrijven wat ik op de film zie. Ik begin steeds sneller en sneller te typen. Ik ben bang dat ik de film niet kan bijhouden. De volgende dag lees ik wat ik de vorige dag heb geschreven. Vaak ben ik verbaasd over wat er staat. Hoe kom ik erbij? Dit heb ik toch niet verzonnen?

Hier en daar verander ik wat en langzamerhand kom ik weer in het verhaal. Als ik aangekomen ben waar ik de vorige dag gestopt ben, gaat de film in mijn hoofd weer verder. Zo schrijf ik een boek of een verhaal. Elke dag een paar bladzijden. Na een dag of vier ongeveer heb ik een verhaal af, maar een boek duurt veel langer. Over een dun boekje doe ik ongeveer twee weken en over een dik boek ongeveer drie maanden.

Ik schrijf graag over paarden en verliefdheid.

Ik heb zelf mijn hele jeugd op maneges rondgelopen en elke paardenliefhebber weet hoe besmettelijk het paardenvirus kan zijn. Paarden zijn zo, ja, hoe moet ik het zeggen? Ze zijn zo (p)aards. Ze ruiken zo lekker, maken zulke gezellige geluiden en zijn zo groot en warm, zo aaibaar. Inmiddels wonen we op een

boerderij en hebben we negen paarden. In de zomer organiseren we trainingsweekends en ponykampen. Stof voor verhalen genoeg dus. Maar ik schrijf ook graag over verliefdheid. Ook al wordt mijn buitenkant steeds rimpeliger, in mijn hart ben ik een jaar of zeventien gebleven. Eindeloos kletsen met vriendinnen, de slappe lach om niets en fantaseren over die ene kanjer. Ach, was ik nog maar zo jong. Toch geweldig dat je de tijd kunt terugroepen door verhalen te verzinnen. Dat is misschien wel het mooiste van boeken schrijven: je bent weer net zo oud als je hoofdpersoon.

Emoties vind ik heel belangrijk in een boek.

Deze emoties mogen best zwaar zijn, of sentimenteel. Als kind vond ik boeken met veel emotie erin heerlijk. Ik had dan een goed excuus om te huilen en kon op deze manier veel opgestapelde verdrietjes kwijt. Ik hield vooral van verhalen over dieren: honden die van hun baasje werden gescheiden en honderden kilometers aflegden in de meest barre omstandigheden om hem terug te vinden. Verder was de serie 'Black, de zwarte hengst' favoriet. Maar ik hield ook van echte meisjesboeken. Damesromannetjes vond ik prachtig. Van die stripverhalen, waarin zij hem uiteindelijk kreeg. De zus van mijn vriendin had honderden van die boekjes. Heerlijk gewoon!

Heb jij ook ponyverhalen in je hoofd die eruit moeten? Kijk dan op www.ponyboeken.nl. Je kunt het hele jaar meedoen met een ponyverhalenwedstrijd. Jouw verhaal wordt op de website gepubliceerd én je maakt kans op een prijs. Wie weet het begin van jouw schrijverscarrière!

Kun je wat hulp gebruiken bij het schrijven? Kijk dan eens op de website www.schrijvenonline.org. Je vindt er veel gratis tips.